

Nr. 29

Kr. 2,50

NY
VERDEN
I BILLEDER

SOMMEREN 1963

27-09





KONRAD ADENAUER

NY VERDEN I BILLEDER

Udgives hvert kvartal som led i den moralske oprustning af verden.

Trykkes i Genève af Roto Sadag S.A. på engelsk, tysk, fransk, portugisisk, dansk, svensk, hollandsk og italiensk.
© in Great Britain by New World News, 4 Hays Mews, London W.1.

Som læser af NY VERDEN I BILLEDER indbyder vi Dem til at deltage i dette billedmagasins videre udvikling. Vort mål er at mangedoble antallet af dem, der læser det regelmæssigt.

Hundreder af vore abonnenter tegner allerede nye abonnenter mellem dem, de færdes iblandt — i forretning og kontorer, på fabrikker, skoler og hospitaler og ude i sognene.

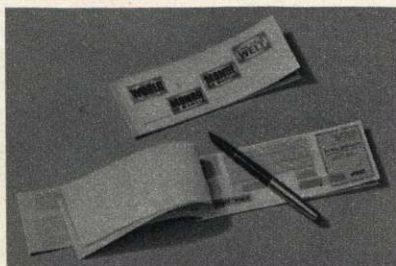
De kan gøre det samme, hvis De vil.

Alt, hvad De behøver, er et eksemplar af billedheftet og en ordrebog til brug ved tegningen af abonnenter. Prisen for et årsabonnement er kr. 10.

Alle oplysninger, eksemplarer af heftet og ordrebøger kan fås ved henvendelse til:

Moralsk Oprustning
Holbergsgade 11, KØBENHAVN K.
Parkveien 53, OSLO

Sveavägen 34, STOCKHOLM Sverige
Postilokero 5040, HELSINKI, Finland
Case Postale 237, GENÈVE 11, Schweiz
4 Hays Mews, LONDON W.1. England
MRA, 53 BONN, Kaiserplatz 3, Tyskland
68 Boulevard Flandrin, PARIS 16e
Amaliastraat 10, HAAG, Holland
Cedar Point, MACKINAC IS., Michigan
MRA, 1303 Yonge Street, TORONTO 7
Box 1834, WELLINGTON, Ny Zeeland
Box 1078J, MELBOURNE, Australien
MRA P.O. Box 10144, JOHANNESBURG
MRA P.O. Box 1870, BOMBAY 1, Indien



6 **STEDET MED DE MØRKE TRÆER** af Vere James. Kunne dette løse jordproblemet i Kenya?

16 **FORÅR I CALABRIEN** af Paolo Marchetti. Håb slår igennem nøden i Italiens støvlenæse

20 **DEN HELLEGE FAMILIES FEST** Sunde familier i Rio's havnekvarter

22 **INGEN RODLØS GENERATION** af Björn Ryman. Unge skandinaver bekæmper gamle fjender med nye våben

27 **FODBOLDSSPORTENS JERNMAND** præsenterer Alan Brown fra Sunderland Klub

30 **GENNEM HAVEMUREN** En ny komedie af Peter Howard

TIL LÆSEREN

NY VERDEN I BILLEDER fører Dem om bag de fascinerende, ofte forvirrende avisoverskrifter. De fleste mennesker lever i problemernes verden. Vi viser et intelligent forsøg på at løse dem.

Der findes en løsning. Den bringes ud til verden af mænd og kvinder, der har forpligtet sig til at gøre absolutte normer for, hvad der er ret og uret, og Guds førelse til det afgørende i alle forhold.

NY VERDEN I BILLEDER behandler emner, der angår alle — den yngre generations muligheder i dag, familielivet, kampen for føde, arbejde og menneskeværld, konflikter mellem økonomiske og nationale interesser, der griber ind i spørgsmålet om krig og fred.

Vi vil skrive om dem, ikke i form af politiske og sociale programmer, men som en beretning om den kamp, der føres for en forandring af menneskers karakter og motiver. Vi vil beskrive den ændring af samfundet, der sker gennem den moralske oprustning af individer og grupper.

Den 19. januar 1963 læste en Nairobi-korrespondent en »Tillids erklæring til Kenya« skrevet af tre kolonister, blandt dem Michael Low fra Narosurra. Han blev slået af ånden i dette dokument og besluttede at finde ud af, hvad der lå bag det. Hans fortælling, Stedet med de mørke træer, beretter om en forandring i menneskers motiver, som er afgørende for Afrikas fremtid.

Politikere, farmere og arbejdere er kommet til Lows farm for at se, hvad der gøres der. »Her er et stort lys at følge,« sagde en høvding. »Når mennesker begynder at leve og arbejde sammen på den måde, er der hverken behov eller fare for en blodig revolution i Afrika.«

Low hævder, at hans erfaring ikke er en mønsterplan for jordreformer, men begyndelsen til en samfundsrevolution. Nøglen til den ligger i disse ord i artiklen: »Den morgen pløjede vi vort gamle liv op og plantede nyt«.

Oppløjning af gamle fordomme og nyt livs frembryden er emnet for Peter Howards artikel om Konrad Adenauer. Kunne den bringe en løsning til statsmænd, der søger en sikker grund i Europas hastigt skiftende mønster?

I Forår i Calabrien skriver vor italienske korrespondent Paolo Marchetti om en »genfødsel af håbe« i det forsømte Syditalien. Med tanke på parlamentsvalget i april 1963 har dette betydning langt ud over det område i den italienske støvlenæse, som artiklen handler om. Han beskriver, hvordan et nyt syn for landets fremtid bryder igennem i både gamle og unge.

En af dem, der har spillet en rolle i disse begivenheder, er Gerson de Mattos. Han er havnearbejder i Rio de Janeiro. Historien om en mindeværdig dag i hans liv fortælles i Den Hellige Families Fest.

En generation vokser op i et årti, hvor alt forandrer sig hurtigere end nogen sinde før i historien. Den moderne verdens hastige udvikling kalder på folk med fantasi og disciplin. 1960'erne kunne opleve, hvad Guds kraft i mennesker kan skabe.

Men mænd med ansvar i det offentlige liv og selv i kirkerne siger, at vi må tilpasse de moralske normer efter vor menneskelige natur. De siger, at vi må revidere vore ideer om Gud. Så hvad enten det er forsættigt eller ikke, så sanktionerer, ja opmuntrer de til fri kærlighed, perversitet, præventiver, skilsmisse og hor.

Vi takker Gud for de mænd og kvinder, som står frem og siger »Nej« og tager fat om den moralske slaphed og snavset.

Med britisk fodbolds »jernmand«, Alan Brown, bringer NY VERDEN I BILLEDER et eksklusivt interview. Det viser, hvad en moralsk oprydning i en nation kan udrette og hvordan sportsfolk kan gå i spidsen.

En gruppe unge skandinaver fortæller på siderne 22-24 om et oprør i deres lande mod den løshed i moralen, som — ansporet af kompromisfyldte kristne og kæmpende kommunister — har skabt en oversexet, afsporet generation. De er ikke bare vrede unge mænd. De har fået nok af deres eget livslede, blaserthed og moralske kaos og ser sig om efter noget, der er værd at leve for — en idé, som vil skabe en verden med fred, hvor alle får deres materielle behov dækket og føler, at de har en part og at der er brug for dem.

Disse mænd og kvinder har fået deres inspiration fra en mand, som kæmpede utrætteligt for at gøre Moralsk Oprustning til den herskende verdensfilosofi.

For femogtyve år siden udfordrede Frank Buchman en generation, der var lammet af det uvejr, der dengang brød løs over Europa. »Krisen er i bund og grund en moralsk krise,« sagde han. »Nationerne må genopruste moralsk. Hemmeligheden ligger i den glemte sandhed, at når mennesker lytter, taler Gud. Når mennesker adlyder, handler Gud, og når mennesker bliver anderledes, bliver nationer anderledes. Den kraft, virksom i et mindretal, kan blive det, der løser et helt lands problemer. Ledere forandret, et folks tænkning forandret, en verden i fred med sig selv.«

REDAKTØREN

emet i Kenya?

lenæse

er gamle fjender med

ub

et en rolle i disse begi-
ntos. Han er havnear-
istorien om en minde-
rtælles i *Den Hellige*

i et årti, hvor alt for-
en sinde før i historien.
ge udvikling kalder på
plin. 1960'erne kunne
mennesker kan skabe.

i det offentlige liv og
å tilpasse de moralske
elige natur. De siger,
er om Gud. Så hvad
ikke, så sanktionerer,
kærlighed, perversitet,
hor.

ænd og kvinder, som
og tager fat om den
et.

nmand», Alan Brown,
LEDER et eksklusivt
en moralsk oprydning
og hvordan sportsfolk

naver fortæller på si-
deres lande mod den
sporet af kompromis-
e kommunister — har
et generation. De er
d. De har fået nok af
ned og moralske kaos
der er værd at leve for
verden med fred, hvor
hov dækket og føler,
er brug for dem.

r fået deres inspiration
utrætteligt for at gøre
n herskende verdens-

n udfordrede Frank
er var lammet af det
over Europa. »Krisen
lsk krise,« sagde han.
morsk. Hemmelig-
andhed, at når men-
år mennesker adlyder,
sker bliver anderledes,
Den kraft, virksom i et
er løser et helt lands
et, et folks tænkning
ned sig selv.«

REDAKTØREN



Har han nøglen til et forenet Europa?

af **PETER HOWARD**

I BONN, hvor isflager fyldte Rhinen og pramme lå hjælpeløst sammenstuvet i havnen, sagde man: »Foråret vil komme, og sommer vil komme, men det efterår, hvor Konrad Adenauer går af, kommer måske aldrig.«

Vesttysklands forbundskansler, ubøjet af år eller mennesker og solid som granit, lod til at beholde sin stilling for bestandig.

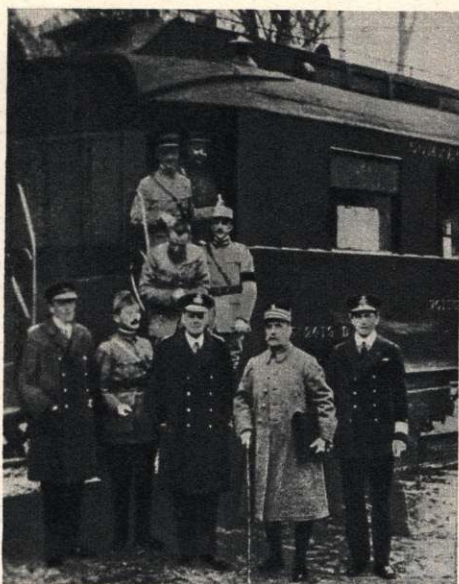
Når man kommer ind i hans arbejdsværelse i Schaumburg-palæet, ser man på hæderspladsen et farvebillede af præsident de Gaulle. Hvilken modstand Adenauer end vækker, hvor meget end de, som afskyer fast overbevisning med rod i fast tro, tager på vej mod ham, vil dog den bedrift — at bygge enhed mellem Tyskland og Frankrig — leve, så længe mennesker har dømmekraft eller hukommelse.

Tre krige har sprøjtet disse to landes blod over Europas jord i løbet af en menneskealder. Efter 1870 tilhylledes statuen af byen Strasbourg på Place de la Concorde af sorg over de provinser, Bismarck havde fravristet Frankrig. Den forblev i sørgeflor indtil 1918, da tysk stolthed blev knækket — i en jernbanevogn, hvor tyske repræsentanter underskrev nederlagets dokument. I alle de år havde mange franske børn hver uge fået lagt penge i deres hænder, som de straks måtte aflevere igen. »Det er til at betale tyskerne med, som vil ødelægge Frankrig,« fik de at vide. Generationer af børn sov ind om aftenen med had som deres følgesvend og vågnede ved dag gry med frygt ved deres side.

Så kom Hitler — støvletrampet, der rystede kontinentet, og hans gale jubeldans i Compiègne-skoven, da fransk stolthed blev trampet ned — i den selvsamme jernbanevogn — år med besættelse, tortur og skammens svidende sår på begge sider.

Ved anden verdenskrigs slutning syntes venskab mellem Frankrig og Tyskland lige så usandsynligt som en alliance mellem Stalin og Hitler i 1938 eller enighed mellem Kennedy og Krushchev i dag.

Historien har mange sider. Det er velkendt, at mennesker oprigtigt beskriver den side, de ser, ofte uden anelse om andre siders eksistens.



1918. Tyskland overgiver sig i Compiègne
1940. Samme sted oplever Hitlers triumf



DPA-BILD



Peter Howard (stående) og Victor og Irène Laure (t.h.) sammen med dr. Buchman (siddende)

Gud alene ser helheden, som den udfolder sig i menneskehedens historie.

Men der var mænd og kvinder, som havde deres andel i forsoningen mellem disse gamle europæiske fjender, og uden dem ville venskab mellem Adenauer og de Gaulle, Tyskland og Frankrig — et mirakel i det moderne Europas historie — være en umulighed i dag.

Ved slutningen af den anden verdenskrig blev der afholdt en nationernes konference i Caux, hvor man skulle drøfte Europas genopbygning. Moralsk Oprustnings grundlægger, dr. Frank Buchman, ankom. Han så rundt på de mange hundrede deltagere og sagde: »Hvor er tyskerne? Hvis I tror, I kan genopbygge Europa, uden at Tyskland er med, må I være gale.«

Britiske, franske og amerikanske besættelsesmyndigheder var behjælpelige. Tyskerne kom — de første, der fik tilladelse til at komme uden for Tyskland efter krigen. Da Buchman døde i 1961, skrev Adenauer: »Frank Buchman var blandt de første, der rakte hånden ud til venskab med os tyskere efter vor mørke og tunge tid. Hans uselviske livsholdning, hans eksemplariske og modige kamp for fred og forsoning mellem nationerne vil sikre ham en varig og agtet plads i Tysklands minde.«

To franskmænd kom til Caux, Victor og Irène Laure. Victor var sømand, grundlægger af Sømændenes Fagforening ved den franske Middelhavskyst og marxist i 45 år. Hans kone havde været leder af de sociali-

stiske kvinder i Frankrig, indvalgt i parlamentet for Marseilles med det største flertal, man nogensinde har oplevet i fransk politik historie.

Ægteparret Laure havde været ledende modstandskæmpere. Gestapo havde tortureret deres søn for at aftvinge ham hemmeligheder. Han sagde intet, men moderen hadede den blotte tanke på Tyskland.

De første, Laures hørte tale i Caux, var tyskere. Irène Laure gik lige til sit værelse og begyndte at pakke sine kufferter. Hun sagde, at hun ikke ville være én dag under samme tag som tyskere. Hun lod sig overtale til at lytte til det, de sagde.

Disse tyskere havde taget ansvaret på sig for deres lands fortid, sagde de — og for dets fremtid. De var skyld i den ondskab, der havde grebet deres land og ødelagt Europa. De ville gøre alt for, at en helt ny, forvandlet ånd skulle blive født i tyskere som dem selv — og i deres land.

Laures var skeptiske, men de blev. De tilbragte tre uger med at lede efter det, Irène kaldte »'oppen i høet«. De fandt ingen loppe. I stedet for så de, at hvis ikke mennesker blev anderledes, kunne intet i Europa blive anderledes. De var ydmyge nok til at acceptere denne sandhed, som manglede under forhandlingerne om britisk indtræden i Fællesmarkedet i 1963 — derfor sammenbruddet.

Laures tog til Tyskland. Endnu gik 70.000 kvinder i Berlin og ryddede murebrokker væk med de bare hænder. I radioen, gennem

pressen, ansigt til ansigt med tusindtallige forsamlings sagde Laures: »Vi glemmer ikke Europas ruiner. Men vi har villet, at denne ødelæggelse skulle komme over jer. Vort had er en del af faren og splittelsen i Europa. Hvis ikke vi gør en ende på det, vil det gøre ende på alt.«

Tolv år efter sagde den nuværende tyske ambassadør i London, von Etzdorf, ved en pressekonference i Amerika: »Den mest slående politiske begivenhed i efterkrigstidens Europa er det nye og — tror jeg — varige venskab mellem Frankrig og Tyskland. Heri har Moralsk Oprustning spillet en meget væsentlig rolle.«

Og forbundskansler Adenauer sagde, at Laures havde gjort mere end nogen andre enkeltpersoner for at hele gamle sår.

Frankrigs Robert Schuman — statsministeren, udenrigsministeren, katolikken — var Buchmans ven. Han sagde en dag til ham: »Deres forsoningsarbejde er det vigtigste, der sker i dag. Jeg ville gerne opgive min politiske karriere for at kunne arbejde sammen med Dem.«

»Aldrig i livet,« sagde Buchman. »Deres arbejde er at fortsætte med at gøre det, De gør — at give Europa et gudsført statsmandskab.«

Schuman spurgte sin ven, hvem i Tyskland han kunne henvende sig til og samarbejde med. Buchman foreslog Adenauer, der ligesom Schuman havde været i Caux og haft ni af sin familie med sig.



Adenauer (herover) og S
i Caux spiren blive lagt



KEYSTONE

Schuman og Adenauer mø

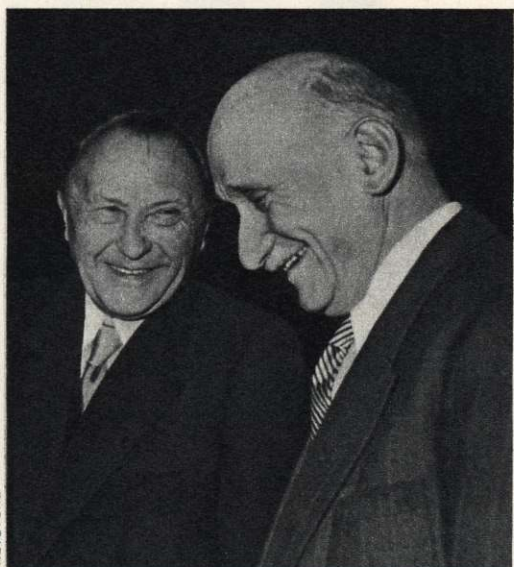
Schuman kom godt v
nauer. Han kom fra Loth
med kansleren på tysk.
pæiske fællesskab var så
Senere sagde den tysk
kan ikke få stabile indby
indefra er blevet forber
punkt har Moralsk Oprus
varig indsats. I de sidste
afslutningen af vigtige int
komster. Moralsk Oprus
uset, men effektiv rolle
mellem meningsforskelle
lende partner og holde d



r. Buchman (siddende)



Adenauer (herover) og Schuman (herunder) så i Caux spiren blive lagt til et forenet Europa



Schuman og Adenauer mødes i Strasbourg i 1951

Schuman kom godt ud af det med Adenauer. Han kom fra Lothringen og kunne tale med kansleren på tysk. Sæden til det europæiske fællesskab var sået.

Senere sagde den tyske kansler: »Nationer kan ikke få stabile indbyrdes forhold, før de indefra er blevet forberedt dertil. På dette punkt har Moralsk Oprustning ydet en stor og varig indsats. I de sidste måneder har vi set afslutningen af vigtige internationale overenskomster. Moralsk Oprustning har spillet en uset, men effektiv rolle ved at bygge bro mellem meningsforskellene hos de forhandlende partner og holde dem målet for øje —



Forsoningen mellem Frankrig og Tyskland bliver endeligt ratificeret i Paris, i januar 1963

en fredelig løsning i stræben efter det fælles bedste.»

Robert Schuman udtalte: »Hvis denne idé var en eller anden teori, ville jeg være skeptisk. Men det er en livsfilosofi omsat i handling ... en verdensomspændende omskabelse af det menneskelige samfund, der allerede er begyndt.«

De fleste fornuftige mennesker ved, at en global omskabelse af det menneskelige samfund er uundgåelig — gennem katastrofe, diktat eller ad frivillighedens vej. Spørgsmålet er blot: »Vil det ske på menneskers måde eller på Guds måde?« De kommunistiske samfund har en plan for den moderne verden. De frie samfund behøver et stort mål, en fælles livsform, de kan lede menneskeheden frem imod. Nutidens store mænd glider snart ud i tavshed. Moralsk Oprustnings arbejde er ikke afhængigt af noget menneske — stor eller lille, høj eller lav. Det er Guds ejendom og skulle være den normale tankegang for alle mennesker og alle nationer.

Den gamle, sejge kansler med den hårde hage og det muntre sind ser frygtløst fremtiden i møde. Han har ikke for store tanker om sig selv. For nylig sagde han til en ven: »Min styrke ligger i, at jeg er et meget almindeligt menneske.« Om Bruxelles-sammenbruddet sagde han: »Gud har sat grænser for menneskers visdom, men ikke for menneskers dårskab.«

Denne indstilling er ikke ulig de Gaulles, som, da en højtstående officer spurgte, hvem

der skulle udnævnes til en nøglestilling, spøgefuldt svarede: »Udnævn hvem De vil. Det gør ingen forskel. Alle mennesker er tåber.«

Det minder meget om indstillingen hos en britisk leder, som, da han hørte, at de Gaulle havde sagt, at England endnu ikke var europæisk, bemærkede: »Det, der er i vejen, er at Europa endnu ikke er britisk. Har de da glemt, at uden os ville der slet ikke være noget frit Europa?«

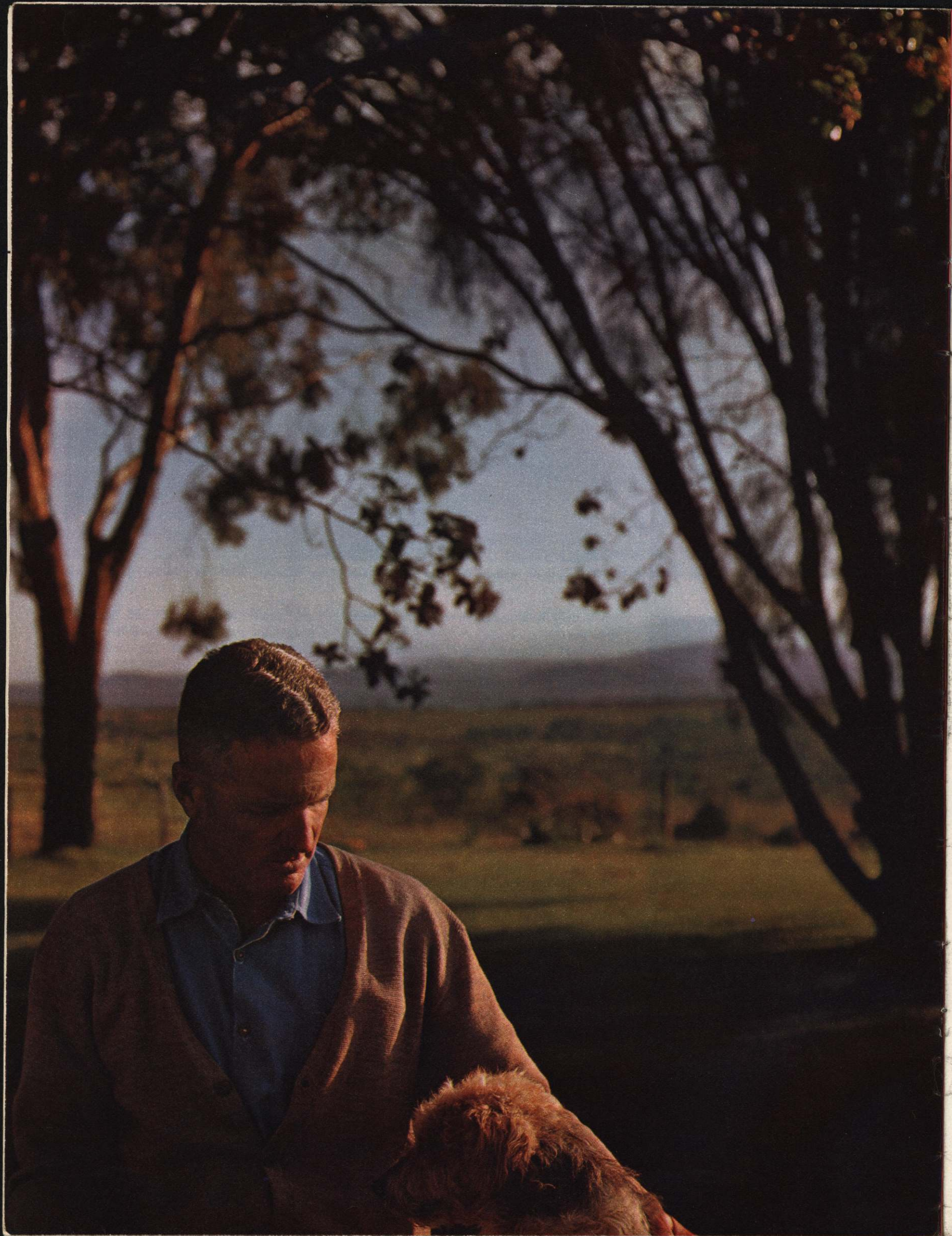
Alle vil, at de andre skal blive anderledes. Alle venter på, at de andre skal begynde.

Sandheden er, at medmindre statsmænd går i spidsen med forvandling og betaler prisen i deres eget liv, vil vi opleve en katastrofe igen.

Den kan undgås. Vi kan mangedoble forsoningsmirakler som det, der skabtes mellem Frankrig og Tyskland af mænd som Adenauer. Hårdknuden mellem Øst og Vest kan løses ved den levende Guds kraft, som handler gennem mennesker, der lytter og adlyder.

I fremtiden vil menneskers planer bryde sammen, hvis de ikke bygges på forvandling i menneskesindet.

Adenauer gav menneskeheden en advarsel og et håb, da han sagde: »En nation uden en ideologi er selvtilfreds og død. Vi må forberede os på, at den ideologiske kamp kan vare i årtier. Men Krushchevs børnebørn vil ikke blive kommunister Medmindre Moralsk Oprustnings arbejde videreføres, kan freden ikke bevares.«



DE

FOTOGRAFERET AF VIC TOMASYAN

JORD...Mennesker lever af den, og mennesker dør for den. Det er naturligt for mennesket at begære den og passe den. Forsømmer han den, går det ud over ham selv. Krige udkæmpes, revolutioner dør hen, generationer kommer og går, men jorden bliver. Ingen steder spiller jorden en større rolle i menneskers liv end i Afrika.

I Kenya kan jorden nu påny blive årsag til strid og blodsudgydelse. Eller den kan bygge bro over en kløft, som mange har betragtet som uoverstigelig, og skabe en gylden fremtid for landet.

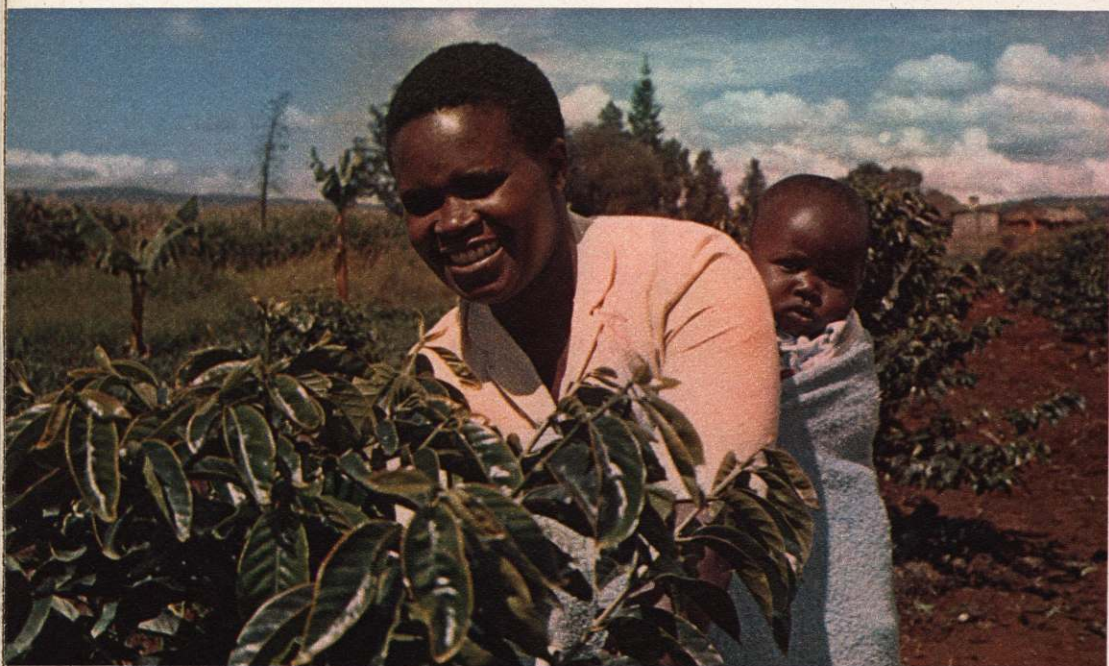
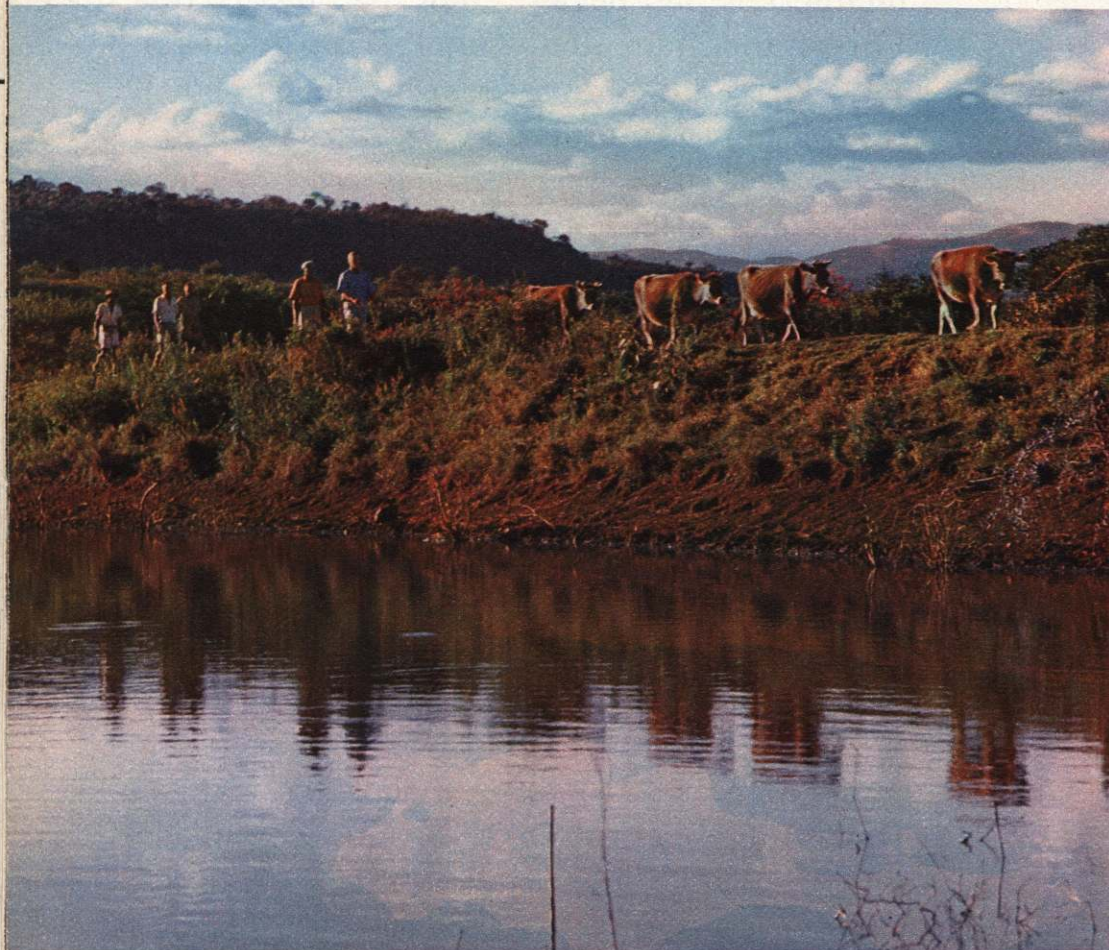
Historien fortalt her er en historie uden slutning. Den handler om mennesker, der er slået ind på en vej, hvor man ikke kan vende om. Hvor den vil ende, og hvorhen den vil føre dem ved de ikke. Men det er ikke deres egen fremtid, der optager dem mest. Det er Afrikas og dets folks fremtid. De hedder Michael og Mary Low, og de bor på farmen Narosurra, hvis navn betyder

STEDET MED DE MØRKE TRÆER

*1914. Mary Lows far kom
med i krigen, få måneder
efter at han var kommet til Kenya.
Hans kone og deres små børn
blev boende i disse hytter.
Med afrikansk hjælp
begyndte hun at dyrke den jord,
som de nylig havde fravristet kratskoven.
◀ Michael Low med sin hund Sparks*

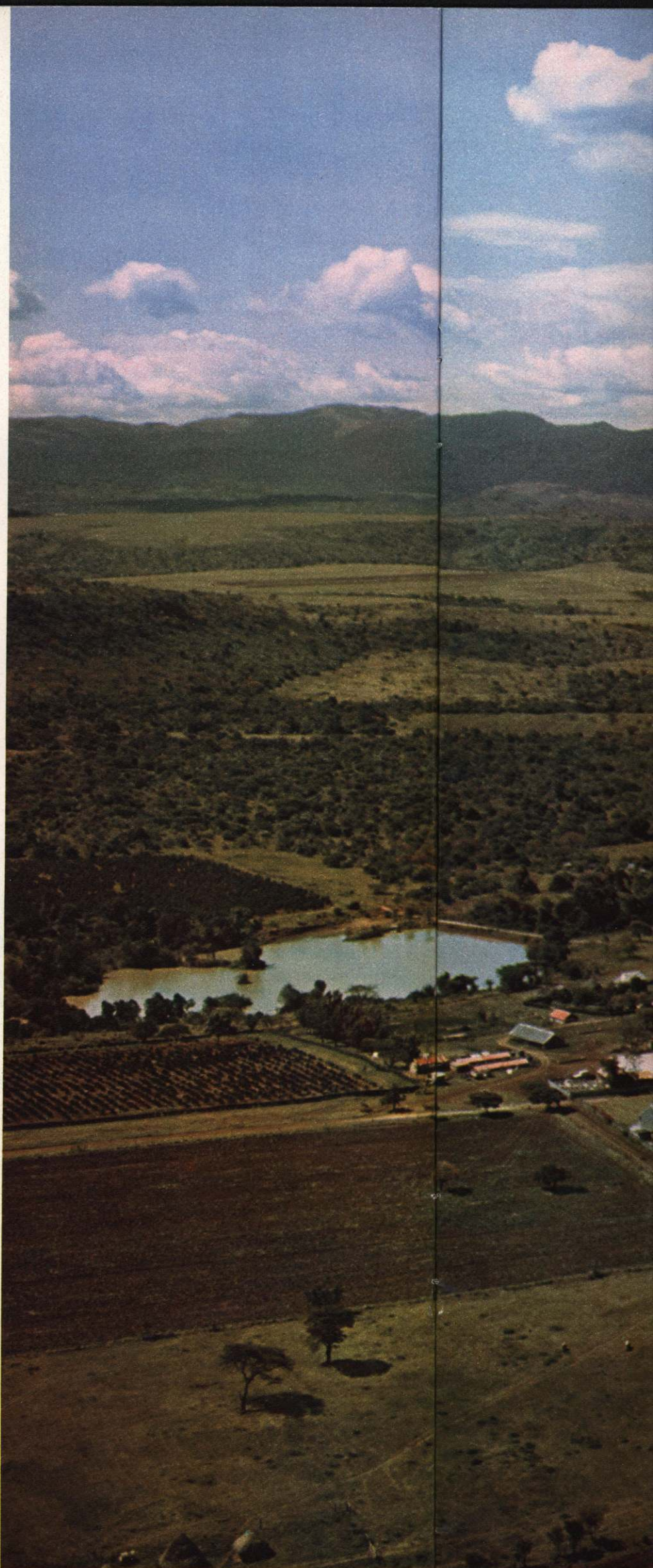


*Narosurra ligger nær ækvator, mere end 2000 m over
havet, på randen af Rift Valley. Her
er jorden blevet dyrket i 50 år, først af
Mary Lows forældre, nu af hendes mand. År for år har
de ryddet kratkov og opdyrket den frugtbare jord*



TEGSTRØM

*Jersey-besætningen på Narosurra yder nu over
120.000 kg mælk om året.
Desuden høstes der hvert år 3-4 tons
kaffe — som er en grundpille i Kenyas økonomi*

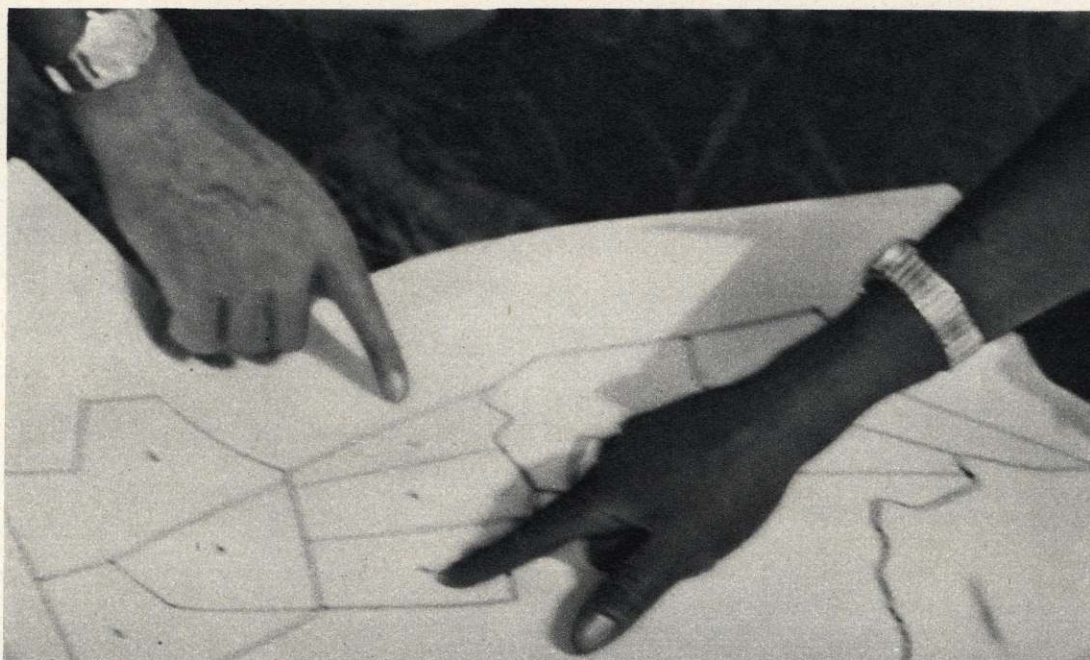






JAMES

*Michael Low forklarer
de ældre landarbejdere
sine revolutionære
fremtidsplaner
for Narosurra*



JAMES

*En del vil han selv dyrke,
en del vil blive
dyrket af afrikanske
familier, som aldrig før
har ejet jord*



*I de første måneder
under den nye ordning
blev mange tønder land
ryddet og gjort
klar til dyrkning*



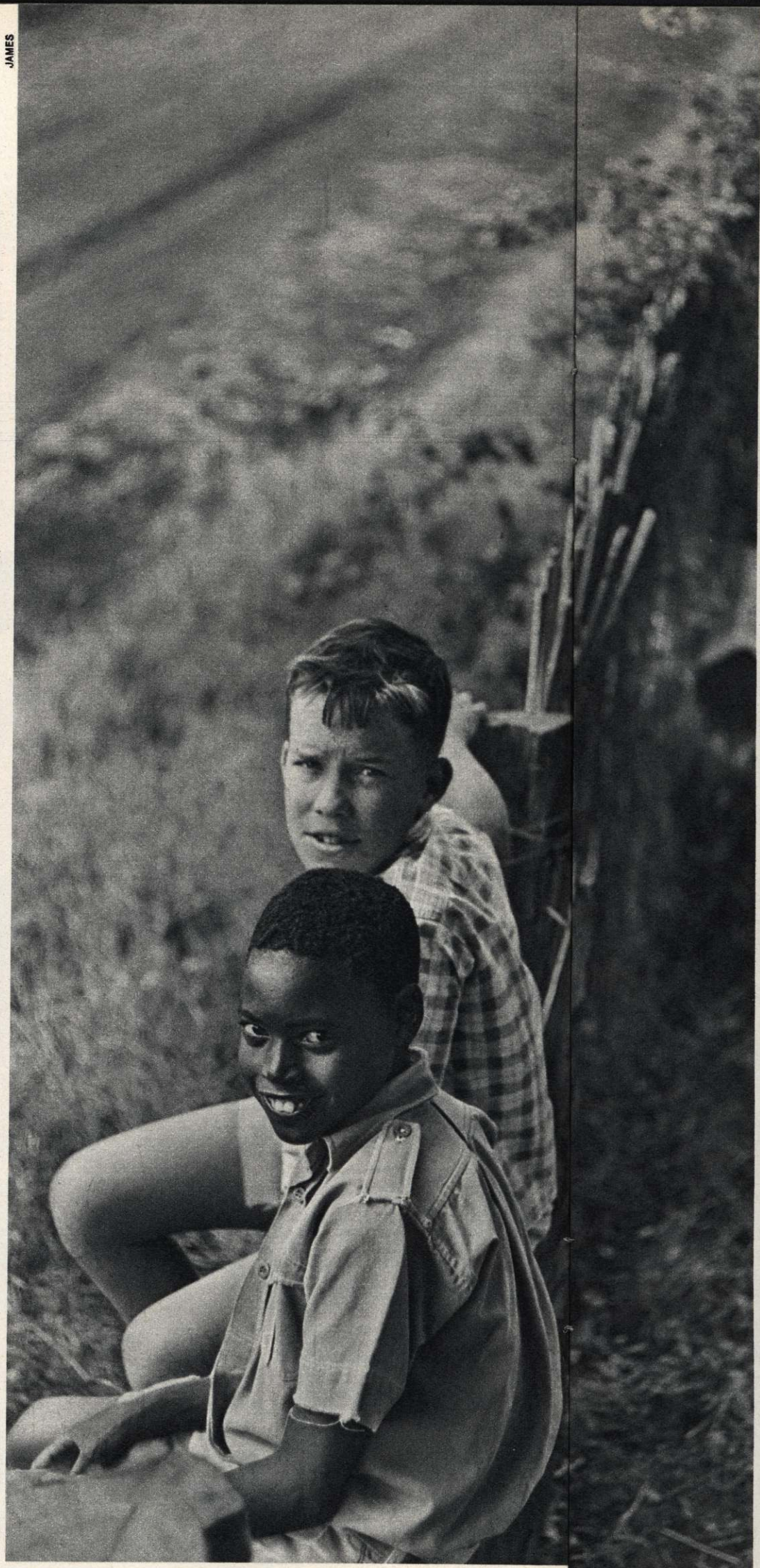
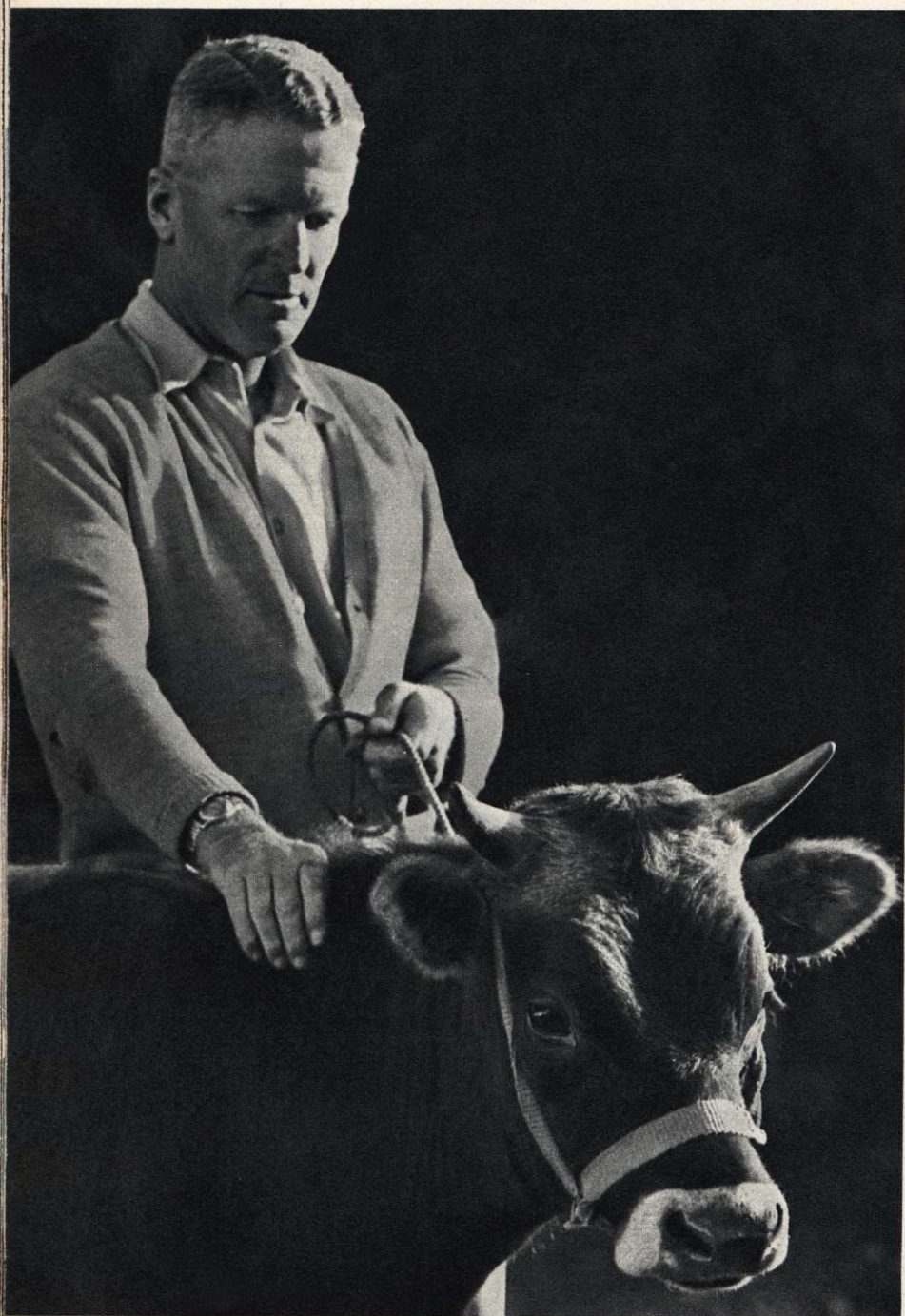
Michael Low forklarer
ældre landarbejdere
revolutionære
tidsplaner
Tarosurra
el vil han selv dyrke,
el vil blive
et af afrikanske
lier, som aldrig før
jet jord

første måneder
den nye ordning
mange tønder land
t og gjort
il dyrkning



Narosurras stolthed, en præmietyr, var en gave
fra de Quincy-familien, landmænd i England i 600 år.
Nederst : Mary i sin frugt- og køkkenhave.
I midten : Fremtidige farmere på Narosurra : Patrick Low,
13, og Saasita, søn af forvalteren Arap Kitai.

JAMES

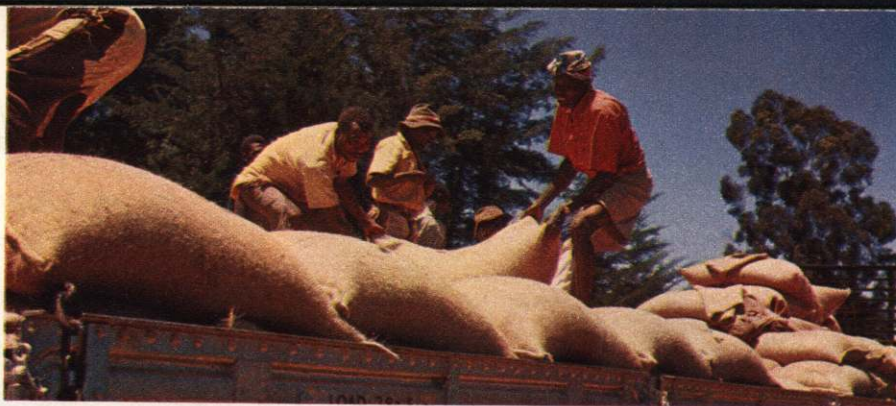




*Arap Kitai, lagerforvalteren Mbugwa og Michael Low
yder hver en trediedel af driftskapitalen til farmens brugsforening.
Her køber Arap Kitais kone (t.v.) ind
til familien. Herunder : Arap Kabon
og hans familie tilbereder aftenmaden foran deres hjem.*



Rekordhøst af majs (som læsses på
toget til Nakuru, t.h.)
og solsikkefrø (nederst) er blevet
avlet på afrikanernes nye farme.
Herunder : Arap Kitai



BARBER



STED

OVER KENYAS
uvejr.

Den sidste folke-
ningstallet. Med
stige fra 7 til 17

Dette vil lægg
bære, hvis man f
som nu. De fr
Uhyre koloniser
ning og udvikli
enhver slags —
løst.

En artikel i *E*
begyndte således
tid drejer sig. E
ningens behov o
velstand. På de
arbejder og skuff
mere forvirring

For 50 år siden
familie på den v
skærer ækvator.
Hans kone blev
simpel lerklinet h
Med deres hjælp
men.

Nu er hendes
mand, Michael L
hun i dag på den
surra, fra de mør
grænse op til Tu
strækker sletter
Valleys dalbund
udsigter.

Men udsigter
beskærer ingen k
få det hele til at
betale løn til de

At drive en far
malkekvæg er en
og ingen af de ad
Kenya-farmernes
luner, herunder
sorte larver, som
vej gennem alt d

Michael Low fortæ
lærte— nærmest
for at være de a
at sige undskyld
— selv når man
siger han.

Der kom en d
Kenya var baser
ubevidste udnytt
uden hensyn til
prøvet at forbedr
med billige velfæ

STEDET MED DE MØRKE TRÆER

af New World News korrespondent Vere James

OVER KENYAS politiske horisont trækker det påny op til uvej.

Den sidste folketælling viser en uventet stigning i befolkningstallet. Med den nuværende vækst ventes det at ville stige fra 7 til 17 millioner i de næste 25 år.

Dette vil lægge en byrde på jorden, som den umuligt kan bære, hvis man fortsætter med at dyrke den på samme måde som nu. De fremsynede er foruroligede ved udsigterne. Uhyre koloniseringsplaner, der vil koste millioner, forskning og udvikling af landbruget, international hjælp af enhver slags — med disse midler vil man søge problemet løst.

En artikel i *East African Standard* den 14. december 1962 begyndte således: »Jord er den akse, hvorom Kenyas fremtid drejer sig. Enhver jordpolitik, der tilfredsstiller befolkningens behov og længsler, vil styre landet mod enhed og velstand. På den anden side vil enhver politik, der modarbejder og skuffer dem, der er afhængige af den, blot føre til mere forvirring og blodsudgydelse.

For 50 år siden bosatte en canadisk soldat sig med sin familie på den vestlige skråning af Rift Valley, hvor den skærer ækvator. Så kom krigen, og canadieren blev indkaldt. Hans kone blev. Hun boede sammen med sine børn i en simpel lerklinet hytte, helt afhængig af afrikanernes velvilje. Med deres hjælp pløjede hun de første 100 tdr. land af farmen.

Nu er hendes datter Mary voksen, og sammen med sin mand, Michael Low, og deres fire børn, lever og arbejder hun i dag på den samme farm. Den har fået sit navn, Narosurra, fra de mørke træer langs floden, der markerer farmens grænse op til Tugen-reservatet. På den anden side af træerne strækker sletter og søer sig milevidt gennem hele Rift Valleys dalbund. Det er en af Østafrikas mest storslåede udsigter.

Men udsigter malker ingen køer, avler ingen majs og beskærer ingen kaffebuske. Det har været en hård kamp at få det hele til at løbe rundt, at få børnene undervist og at betale løn til de mennesker, som arbejder på farmen.

At drive en farm i Kenya på næsten 1000 tdr. land med malkekuvæ er ensbetydende med en lang og hård arbejdsdag og ingen af de adspredelser, man almindeligvis forbinder med Kenya-farmernes liv. Det betyder at trods alle naturens luner, herunder også tørke, græshopper og hær-orme—små sorte larver, som rykker frem i tætte skarer og æder sig vej gennem alt det grønne, de møder.

Michael Low fortæller om sin opvækst i dette land, »hvor vi lærte— nærmest tilfældigt og ubevidst— at vi hvide ansås for at være de andre overlegne. Nogle af os syntes, at det at sige undskyld til en afrikaner var noget, man ikke gjorde — selv når man inderst inde godt vidste, man havde uret,« siger han.

Der kom en dag, da familien Low indså, at deres liv i Kenya var baseret på fuldstændig falske værdier — på den ubevidste udnyttelse af andre ved at kræve deres tjeneste uden hensyn til menneskeværd- og rettigheder. »Vi havde prøvet at forbedre vort forhold til vore afrikanske arbejdere med billige velfærdsforanstaltninger, såsom ekstra uddeling

af mad og klæder,« siger de, »men vi havde ikke noget fundamentalt svar til det dybe had, som vor forkerte måde at leve på havde skabt.

Vi besluttede at lægge alle områder af vort liv ind under Guds herredømme og at gøre absolutte moralske normer til arbejdsgrundlag for vor familie og farm.« Dette blev en fast beslutning. Michael Low siger videre: »Fra da af begyndte vore medmennesker uanset race og farve at ligge os stærkt på sinde, og vi fik en lidenskab for at gøre ende på uretfærdigheden og grusomheden omkring os. Vi blev også ansporet af den overbevisning, at den måde vi levede på i Narosurra kunne få stor indflydelse på Kenyas fremtid og på andre afrikanske lande syd for Sahara. Det ville også give håb til de nye, uafhængige nationer, af hvilke nogle har mistet deres tro på, at de hvide kan bidrage positivt til denne verdensdels udvikling. Vi pløjede vort gamle liv op og plantede nyt.«

Michael Low indbød alle, der arbejdede hos ham, til at mødes med ham kl. 6⁴⁵ hver morgen, så at alle, der følte sig ansvarlige for farmen og landet, sammen kunne finde Guds plan. Tilliden begyndte at vokse frem. Folkene viste det ved langsomt og forsigtigt at begynde at sige, hvad de havde på hjerte.

En typisk forandring angik middagsmåltidet. Lows mente, at det var nødvendigt for folkene at få et måltid midt på dagen, hvis de skulle kunne arbejde tilfredsstillende den sidste del af dagen, så det havde man indført — efter kantinemønster. Efterhånden som den gensidige tillid voksede, var der en af mændene, der sagde: »Vi er taknemmelige for den mad, De giver os, men hvorfor får vi ikke pengene i stedet for? Så kan vore koner købe ind og lave maden, og vi kan spise hjemme — ligesom De gør.«

Den ene sætning — »hjemme — ligesom De gør« — ramte det centrale i spørgsmålet.

Således begyndte farmens økonomiske struktur at ændres. Meget af det, Lows havde gjort for deres arbejdere efter deres eget hoved, blev nu omsat i rede penge. På den måde steg lønningerne, indtil de var blandt de højeste i distriktet. Farmens månedsregnskab over indtægter og udgifter — heri indbefattet en fast løn til Michael Low — blev fremlagt for et arbejderudvalg. Man gik over fra månedsløn til ugeløn — en ordning, som gjorde det muligt for nogle af dem at blive af med deres gæld og fri for at leve på kredit den sidste halvdel af måneden.

Da tidligere Mau-Mau'er begyndte at komme ud af interneringslejrene, vendte mange af dem tilbage til europæernes farme, hvor de tidligere havde arbejdet. Arbejdsløshed blev et stort problem, både økonomisk og sikkerhedsmæssigt. Narosurra og andre farme optog så mange af disse mænd og deres familier som muligt.

En af de kikuyu'er, som dengang kom til farmen, var Nahashon Ngare. Han havde mødt Moralsk Oprustning i interneringslejren og havde trods forfølgelse modigt holdt fast ved, at disse ideer var nøglen til Kenyas fremtid. Han besluttede sig til, når han blev fri, at opsøge andre forpligtede mænd og kvinder, og sammen med dem ville han gå løs på de onder, som plagede Kenya. Da han hørte om den nye



FORÅR I CALABRIEN

AF PAOLO MARCHETTI/FOTOGRAFERET AF MICHAEL BLUNDELL

JORDSKÆLV, erosion og emigration, feudalt væsen og fejder har affolket Calabrien. Få egne kan, med stolthed fremvise så megen dramatisk, naturlig skønhed som denne Italiens støvlenæse. Få har lidt så meget fra naturens og menneskers hånd.

Man kan stå ved solnedgang på den toppede stenbro på torvet i Melicucca, der som hundreder af andre calabriske landsbyer ligger på en bakketop for at undgå malariaen i dalene, og se bønderne komme hjem med deres tungtlastede muldyr. Disse





På terrasser skrånende ned mod Messinastrædet er de calabriske højdedrag bevokset med oliven- og jasminlunde og med citrusfrugten bergamot, hvis skal bruges i parfumefabrikationen. På billedet herunder ses kvinder, der samler oliven, disse egnes vigtigste indtægtskilde.



DSKÆLV, erosion
emigration, feudal-
esen og fejder har
Calabrien. Få egne
ed stolthed fremvise
n dramatisk, naturlig
l som denne Italiens
ese. Få har lidt så
ra naturens og men-
hånd.
kan stå ved solned-
den toppede stenbro
vet i Melicucca, der
andreder af andre cala-
andsbyer ligger på en
p for at undgå mala-
alene, og se bønderne
hjem med deres
stede muldyr. Disse



mænd er flittige og sparsom-
melige, intelligente og tænk-
somme. Når man taler med
dem, opdager man deres rigt
nuancerede karakter. De er
tro mod deres tilhørsforhold
og traditioner, mistænk-
somme over for store ord og
løfter og hurtige til at gen-
nemskue og afskrive ven-
skaber, der søges i selvsk
interesse.

Gang på gang er forsøg på
økonomiske reformer og so-
ciale forbedringer strandet
på den menneskelige begær-
ligheds og selvisheds klippe.

Kommunisme og fascisme
skyldede hen over Syditalien

som en flodbølge — og i dag
mærkes endnu under over-
fladen en stærk understrøm
af begge. Calabrien var så
ofte blevet betragtet blot
som et område, der kunne
udnyttes, hvorimod mange
føjte, at disse ideer tog sig
af mennesket for dets egen
skyld.

Krigen kom, og i 1943
landede de allierede. De øde-
lagde skovene under deres
fremrykning. Resultatet blev
erosion, der berøvede jorden
dens ydeevne.

Siden krigen har torve og
markedspladser genlydt af
rosenrøde løfter fra demo-



Landarbejder-organisator undersøger stormskaderne i olivenlundene

kratiske politikere, der er ude efter stemmer.

Men trods alle angreb fra mennesker og naturen forbliver Calabrien sig selv.

Og dog er der i vintermånederne 1962-63 sket forandringer i Calabrien.

En af de dygtigste administratoren i Syditalien taler om en positiv kraft, der har øvet sin indflydelse på folkets liv og tænkning. Han ved, hvad han taler om, for selvom præfekten ugen igennem sidder lænket til sit skrivebord, tilbringer han hvert ledigt øjeblik ude i landsbyerne for selv at sætte sig ind i forholdene.

Han har set en international styrke fra 28 nationer rykke ind — forenet i den overbevisning, at forandring — radikal, varig forandring i de menneskelige forhold — kun kan komme gennem folk, der selv er villige til at blive anderledes, og at en ægte uselvsk lidenskab kan få alle problemer til at smelte bort. Uden at forsvare eller fordømme noget politisk parti eller økonomisk program sagde de, at kun den løsning var radikal nok, som ændrede menneskers karakter og motiver. Deres liv var en sand genspejling af deres ord. De blev indbudt fra by til by for at vise film og skuespil, der fortalte deres historie. »De er med Deres arbejde trængt dybt ind i folkets liv,« sagde præfekten.

En dag standsede sognepræsten i Melicucca på vejen til Palmi en bil, hvori han genkendte en fra denne internationale gruppe. »Alle mine

unge taler om de ideer, De har bragt til Palmi,« sagde han. »Kan De ikke komme til Melicucca med Deres film og skuespil?«

Til en anden landsby i nærheden kom en hollænder. Han blev øjeblikkelig omringet af en gruppe mænd typiske for de tusinder, som i generationer har følt sig svigtet af verden.

»Kommer De og tilbyder os arbejde i Holland?« spurgte de ivrigt. Hollænderen, en landarbejder som de selv, havde ikke noget arbejde at tilbyde. Men han gav dem sin dybe overbevisning, at nye motiver i mennesker vil bygge en ny verdensøkonomi. Disse calabriske bønder forstod, at dette var et verdensomspændende arbejde, hvor der var brug for alle. De ønskede at finde deres plads i det.

Sværdfisk-fangere fra Mes-sinastrædet, jasminplukkere og bergamotdyrkere ... alle blev grebet på samme måde.

Det var en ulykkesvinter. Ødelæggende snestorme — de værste i 30 år — forvoldte skader på Calabriens olivenlunde til et beløb af fem milliarder lire. Et oliventræ er først frugtbarende efter 30 år, så der er udsigt til mange magre år.

En bonde stod og så på de knækkede træer. Han rystede bedrøvet på hovedet. »Det er frygteligt,« sagde han. »Vi må alle bede om hjælp fra regeringen for at klare os igennem. Men de værste skader i Calabrien kommer trods alt fra hadet, misundelsen og fejderne.« Da

han mødte den internationale styrke og så revolutionære arbejdere fra Latinamerika arbejde side om side med en godsejer fra Uruguay, hørte en afrikaner fortælle, hvordan racehad blev overvundet i hans verdensdel, udbrød bonden: »Det er, hvad vi har brug for.«

I en by med 20.000 indbyggere så en kommunistisk partifunktionær i partiets hovedkvarter en film lavet af havnearbejdere fra Rio. Den beskrev en revolution, der skabte enhed mellem to stridende arbejdergrupper. »I dag har vi ikke én, men to verdener,« sagde han. »Vi må forene dem, ellers vil vi sprænge os selv i luften. Vi behøver absolut ærlighed. Det ville være idioti at forsøge uden det.«

Kampen for at finde en universel faktor, normen for idealsamfundet, er ikke udsøgt i dette land. Engang udgjorde den joniske kyst så langt som til Reggio den græske koloni Magna Græcia, der i århundrederne før den kristne tidsalder fostrede berømte kunstnere, filosoffer og videnskabsmænd. Som få andre steder har befolkningen her bevaret deres traditioner. En levende gnist har ulmet under asken i århundreder. Nu, da en frisk vind blæser hen over den, flammer den op på ny.

En socialistisk borgmester, som havde indbudt denne internationale styrke til sin by, erklærede: »Vi må og vi kan finde noget, der knytter os sammen i en fælles stræben efter en dyb moralsk og social omvæltning. Dette er det eneste, der kan skabe et

fredeligt broderskab mellem nationerne, og folket længes efter det.«

Redaktøren af en avis i Reggio så i disse ideer noget, Calabrien kunne give videre til verden. Han udgav et særnummer, der viste italienerne, hvordan de kunne være med i en revolution, der kan bringe enhed mellem nationerne. Det udkom i et oplag fyrrer gange det sædvanlige. Tyve tusinde eksemplarer gik til landsmænd i Schweiz.

I Palmi hjalp nogle studenter, der havde været politimesterens hovedpine, ham med at få dette særnummer ud til alle husstande. De solgte for 32.000 lire af det. Og den student, der planlagde denne aktion, viste, at han forstod, at skulle denne idé brede sig i Calabrien, måtte den omsættes i hans eget liv. Han tilbageleverede de penge, han havde taget fra kirkebøsser, og lovede nonnerne at betale for kyllinger, han havde stjålet fra dem.

Calabrien, som har været et problem for alle italienske regeringer lige siden de Gasperi, og som alle italienere støtter gennem skatter, har således mærket det første sus af en idé inspireret af det guddommelige forsyn. Det er en idé, der forvandler mennesker, så at de giver Gud den centrale plads i deres liv, som så ofte forbeholdes mennesker. Det er det sande fremskridts ideologi, fordi den betyder fremskridt for moralske værdier. Dens mål er at bygge en ny samfundsstruktur.

Fra Calabrien kan den brede sig til hele verden.

Studenter omringer gæsterne og spørger, hvor de selv kan sætte ind



broderskab mellem
ne, og folket længes

støren af en avis i
å i disse ideer noget,
n kunne give videre
en. Han udgav et
ner, der viste ita-
hvordan de kunne
ed i en revolution,
bringe enhed mellem
ne. Det udkom i et
rre gange det sæd-
Tyve tusinde eksem-
lik til landsmænd i

mi hjalp nogle stu-
ler havde været poli-
ens hovedpine, ham
få dette særnummer
alle husstande. De
r 32.000 lire af det.
student, der plan-
ne aktion, viste, at
tod, at skulle denne
le sig i Calabrien,
en omsættes i hans
Han tilbageleverede
e, han havde taget
ebøssen, og lovede
e at betale for kyl-
han havde stjålet

rien, som har været
em for alle italienske
er lige siden de Gas-
som alle italienere
gennem skatter, har
mærket det første sus
dé inspireret af det
melige forsyn. Det
idé, der forvandler
ker, så at de giver
n centrale plads i
v, som så ofte for-
s mennesker. Det er
de fremskridts ideo-
di den betyder frem-
or moralske værdier.
ål er at bygge en ny
lsstruktur.

Calabrien kan den
g til hele verden.

de selv kan sætte ind



General Bethlem
fra Brasilien leder
den internationale
styrke, der viser
Kondoren i Palmi



Olivensamlere
flokkes om
en af skuespillerne,
Juliette Laure,
hvis mor var leder
af Frankrigs
socialistiske kvinder



DE HELLE FAMILI FES

SANTO CRISTO-K...
meter fra pakhus nr. 1...
havn, er fyldt til træ...
januar, Den hellige...
Familien fejres i da...
særlig måde.

Der er dobbeltbr...
Mattos og Mineiro...
havnearbejdere. De b...
viet for 14 år siden. I...
med deres koner for a...
velsignelse. I begge...
børneflokk. Bryllupper...
ikke hver dag.

Lidt højere oppe a...
ken ligger Villa Portua...
pelignende karreer, e...
lejligheder, hvor hund...
bejdere bor med deres...

Arilda de Mattos o...
var naboersker her. D...
talte ikke til hinanden...
jul sidste år gik Arilda...
hende en undskyldning...
delsen til den udvikli...
højdepunkt i dag.

I mange år havde S...
nepræst, pater Henriq...
net gå ind i Villa Port...
sit liv. Nu har dagen...
alle de besøg, man b...
Om dagens bryllup sig...

»Disse ægtepar er ble...
for mange år siden. M...
hørt Moralsk Oprust...
blevet overbevist om...
er det ikke nok at v...
verdslig lov. Kun sakra...
gyldigt.

I de senere måneder...
mange af den slags...
kirken, og mange b...
takket være Moralsk Op...
ber sidste år modtog t...
arbejderfamilier, hjul...
af disse mennesker, c...
munion her.

Måtte Gud gengælde...
arbejde, oplyse dem...
bruge dem for freden i...

DEN HELLIGE FAMILIES FEST

SANTO CHRISTO-KIRKEN, hundrede meter fra pakhus nr. 13 i Rio de Janeiros havn, er fyldt til trængsel. Det er d. 13. januar, Den hellige Families Fest, og Familien fejres i dag på en ganske særlig måde.

Der er dobbeltbryllup. Gerson de Mattos og Mineiro Celestino er begge havnearbejdere. De blev begge borgerlig viet for 14 år siden. I dag er de kommet med deres koner for at modtage kirkens velsignelse. I begge familier er der en børneflokk. Bryllupper af den slags foregår ikke hver dag.

Lidt højere oppe ad bakken bag kirken ligger Villa Portuarias vældige, klippeformede karreer, en bikage af små lejligheder, hvor hundreder af havnearbejdere bor med deres familier.

Arilda de Mattos og Odette Celestino var naboersker her. De blev uvenner og talte ikke til hinanden i fem år. Men før jul sidste år gik Arilda til Odette og gav hende en undskyldning. Det blev begyndelsen til den udvikling, som nåede sit højdepunkt i dag.

I mange år havde Santo Christos sognepræst, pater Henrique Otte, ikke kunnet gå ind i Villa Portuaria uden fare for sit liv. Nu har dagen ikke timer nok til alle de besøgte, man beder ham aflægge. Om dagens bryllup siger han :

»Disse ægtepar er blevet borgerligt viet for mange år siden. Men efter at have hørt Moralsk Oprustnings folk er de blevet overbevist om, at for en katolik er det ikke nok at være viet efter en verdslig lov. Kun sakramentet gør ritualet gyldigt.

I de senere måneder har jeg velsignet mange af den slags ægteskaber her i kirken, og mange børn er blevet døbt takket være Moralsk Oprustning. I december sidste år modtog tre børn fra havnearbejderfamilier, hjulpet og tilskyndet af disse mennesker, deres første kommunion her.

Måtte Gud gengælde dem deres kærlige arbejde, oplyse dem mere og mere og bruge dem for freden i verden.«



General Muniz fra det brasilianske luftvåben og hans hustru var pater Henriques gæster. Det var deres bryllupsdag. Tidligere på dagen havde general Muniz været til messe for første gang siden sit bryllup for 40 år siden.



Æresgæst ved de Mattos' og Celestinos bryllupsreception var den brasilianske nationalhelt marskal Tavora (stående øverst t.v.). Han sagde : »Jeg længes efter, at Brasilien af hele sit hjerte vil sige ja til Moralsk Oprustnings revolution.«



INGEN ROD LØS

Björn Ryman er student fra Linköping Statsgymnasium i Sverige. Han var skolens bedste idrætsmand. Hans familie kendte til arbejdsløshed og kamp for tilværelsen både før og efter velfærdsstatens gennemførelse. I dag går Björn i spidsen for oprøret mod snavset og dekadencen, som opsluger så mange af hans jævnaldrende. »Faktisk er vi hverken en vred eller rodløs generation,« siger han. »Vi leder efter noget som er værd at kæmpe for: en idé, der er stor nok til at vinde hele verden.«

DEN BEDSTE HANDEL jeg nogensinde har gjort var, da jeg købte en gammel cykel for 50 sv. kr. Pengene kom fra min soldaterløn, mens jeg aftjente min værnepligt. Lidet anede jeg, hvad jeg skulle få ud af de to hjul.

Hver dag i to måneder cyklede jeg 30 km. Så snart jeg kunne slippe væk kl. 5 om eftermiddagen, startede jeg og vendte tilbage til kasernen ved midnat. I de mellem-liggende timer planlagde jeg en nordisk ungdomskonference.

En tanke fyldte mit sind: »Hvad giver vi, Nordens ungdom, til verden?« Jeg kunne ikke slippe væk fra det spørgsmål eller fra sandheden om os unge, som sprang mig i øjnene gennem den daglige snak på kasernen og det, der foregik ved gilderne og skolebal-lerne.

En håndfuld af os unge blev klare over, at hvis vi ikke tager ansvar for vore nationers fremtid, kan vi ikke kræve, at andre skal gøre det. Den overbevisning, at vi var bestemt til at være pionerer for en ny verden, fik os til at stable den ungdomskonference på benene. Der så vi selviske, sexede skandinaver finde moralsk ryggrad og nye retnings-linier for deres liv.

En fast besluttet styrke af unge menne-sker, som var rede til at sætte alle personlige planer og ønskedrømme til side for menne-skehedens skyld, voksede frem. Vi er aldrig gået væk fra det siden.

Vi skrev et skuespil, *Vinden Vender*. Det handler om Norden, som vi kender det, og om hvad vi må gøre for at ændre udviklingen. Vi udtrykker vor tro på, at vore nationers opgave er at skabe det ubestikkelige leder-skab, som vil give verden en ny opfattelse af demokrati.

Naturligvis er der visse mennesker, som ikke synes om det vi siger eller gør og



»Et moderne, vittigt skuespil af Danmarks store provin-

angriber os. Andre over-løst bifald. »Hvor er de unge menneske-stiske!« Og selv gør de er der andre, der går ig-

En aften efter for-spillerne som sædvanl-at træffe publikum. Lampela fra Finland, genert ung mand, der Han sagde ikke ret me- uger senere sagde ha-svenske radio.

ROD LØS GENERATION

AF BJÖRN RYMAN
FOTOGRAFERET AF
GÖSTA WETTERLIND

ANDEL jeg nogensinde
købte en gammel cykel
kom fra min soldater-
te min værnepligt. Lidet
skulle få ud af de to hjul.
neder cyklede jeg 30 km.
e slippe væk kl. 5 om
tede jeg og vendte til-
ed midnat. I de mellem-
nlagde jeg en nordisk

ait sind : »Hvad giver vi,
il verden ?« Jeg kunne
det spørgsmål eller fra
unge, som sprang mig i
daglige snak på kasernen
red gilderne og skolebal-

s unge blev klare over,
ansvar for vore nationers
e kræve, at andre skal
erbevisning, at vi var
ionerer for en ny verden,
den ungdomskonference
selviske, sexede skandi-
rygrad og nye retnings-

styrke af unge menne-
l at sætte alle personlige
nme til side for menne-
ksede frem. Vi er aldrig
en.

pil, *Vinden Vender*. Det
scm vi kender det, og
for at ændre udviklingen.
o på, at vore nationers
det ubestikkelige leder-
verden en ny opfattelse

r visse mennesker, som
t vi siger eller gør og



»Et moderne, vittigt skuespil... med en kraft og begejstring, der rakte langt ud over rampen,« skriver et af Danmarks store provinsblade *Aalborg Stiftstidende* i sin anmeldelse af Björn Rymans *Vinden Vender*

angriber os. Andre overøser os med menings-
løst bifald. »Hvor er det strålende,« siger de,
»at se unge mennesker, der er så ideali-
stiske !« Og selv gør de intet. Men heldigvis
er der andre, der går igang og gør noget.

En aften efter forestillingen gik skue-
spillerne som sædvanlig ned fra scenen for
at træffe publikum. En af dem, Heikki
Lampela fra Finland, kom i snak med en
genert ung mand, der stod lidt for sig selv.
Han sagde ikke ret meget til Heikki, men to
uger senere sagde han en hel del i den
svenske radio.

Han fortalte, at han i seks måneder havde
været medlem af en bande, som havde
planlagt et bankrøveri, der ville indbringe
dem en million svenske kroner. Men den
aften, da han så *Vinden Vender* og mødte
Heikki, havde han fundet et større mål i
livet og brudt med banden. Røveriet fandt
aldrig sted.

Heikki er 21 år og patriot, og han elsker
sit fædrelands søer og skove. Han bor i
Helsinki, hvor hans far er en velkendt
skikkelse i musik-, teater- og filmverdenen.
Heikki selv havde udviklet et bemærkelses-

værdigt talent som skuespiller og en bemær-
kelsesværdig evne til at kunne drikke alle
andre under bordet ved Helsinkis vilde
society-selskaber.

»Men jeg blev træt af disse endeløse tøm-
mermænd og bare at være ude på at more
mig,« siger han. »Jeg vidste, at 90,000 finner
døde i krigen, for at mænd som jeg kunne
blive frie — men ikke frie til at leve, som
jeg gjorde. Det var først, da jeg mødte
denne flok nordiske unge, at jeg fandt ud
af, hvad jeg kunne gøre ved det.

De udfordrede mig til at leve efter abso-
lutte normer — ærlighed, renhed, uselvisk-
hed og kærlighed — og til at give mit liv
til Gud. Jeg indså, at jeg måtte vælge og
sige Ja eller Nej til Gud og Hans plan for
mig. Der var ingen mellemvej.

Jeg måtte bringe mange ting i orden som
den affære med whisky'en og maskingevær-
patronerne. Da jeg aftjente min værnepligt,
hørte jeg om agenter fra Cuba, der var
kommet til vore havne på fremmede skibe,
og som tilbød whisky i bytte for 9 mm
patroner til maskingeværer. Jeg stjal 60
patroner og bragte dem til havnen. Til alt
held for min sjælefred senere hen, lykkedes
det mig ikke at finde Cuba-agenterne. Men
dengang faldt det mig ikke ind, at min
drikkeglæde kunne koste andre mænd livet.

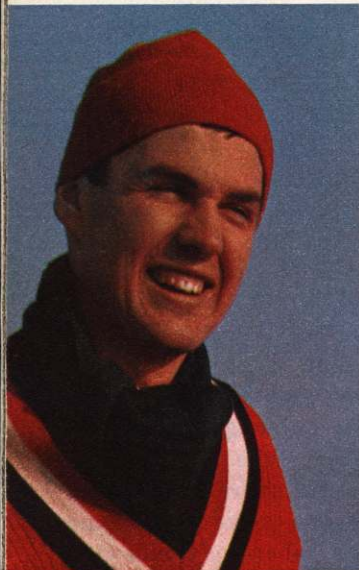
Senere begyndte jeg at tænke på mit land
og på de kræfter, der behersker hundreder,
ja tusinder af unge fyre som mig. Jeg
vågnede op til den kendsgerning, at jeg var
ansvarlig — ikke bare for det, der var
forkert, men for at bygge den verden, andre
mænd havde givet livet for at muliggøre.

Første skridt var at gøre op med hæren og
bringe de 60 patroner tilbage, som jeg havde
stjålet.

Hans Christian Magnus, også 21 år, er en



HEIKKI LAMPELA, hvis finske forfædre elskede friheden og kæmpede for den, er reserveofficer, holder af kanosport og friluftsliv



HANS CHRISTIAN MAGNUS passerer sammen med sin far og bedstefar det berømte Holmenkollen skihop. »Denne kamp vil kræve mod, forstand, fantasi og forpligtelse — af gamle som af unge,« siger han.



anden af mine venner. Han er fra Norge og har samme mening som Heikki om frihed. »Virkelig frihed er ikke at gøre det, jeg har lyst til,« siger han. »Den finder man ved at gøre det, der er rigtigt. Under besættelsen i Norge kæmpede min far og hele min familie i modstandsbevægelsen. Den kærlighed, de havde til frihed, gjorde at de måtte gøre mange ting, de ikke brød sig om, og akceptere vanskeligheder og farer som en ganske normal side af livet.

Min bedstefar mødte Frank Buchman i Kina i 1917, og bedstefar og far traf ham igen, da han kom til Norge i 1934 indbudt af dr. Carl Hambro, Folkeforbundets præsident. Buchman var overbevist om, at lande som Norge, i brand for den rette idé, kunne vise verdens nationer, hvordan man skal leve.

Det kan vi naturligvis aldrig gøre, hvis vi som enkeltmennesker blot lever for os selv. Min generation er opvokset i en tid med voksende velstand. Så meget bliver os givet frit, at »frihed« er blevet vor afgud — fri udtryksmåde, fri tænkning, fri kærlighed. Dette er ikke ganske tilfældigt. Fri kærlighed er bevidst blevet opmuntret af kultur-radikale i topstillinger for at gøre os bløde og modne til at falde for hvad som helst.

Den om-sig-gribende udnyttelse af sex på tryk og i al slags reklame har tjent samme sag. Og alt imens bliver vi mindre og mindre frie til at tage et standpunkt for det, vi i vore hjerter ved er rigtigt.

Jeg gjorde det til en regel at bryde alle regler, og min far og jeg var uenige om alting. Nej, hvor vi sloges! Alt, hvad jeg var ude efter, var at have det sjovt, fart over feltet og en stor karriere. Jeg elsker at stå på ski, fiske ørreder og piger og gå langture i fjeldene. Men de unge, jeg er sammen med nu, har mere fart og mere sjov, end jeg nogensinde havde. Jeg havde aldrig drømt om, at jeg kunne have en konstruktiv del i at skabe en bedre verden, og det er en opgave stor nok til, at far og jeg i dag sammen sætter alt ind på den.

Ulla Kruse kommer fra Odense, H. C. Andersens fødeby. Hendes far er mekaniker og begyndte at arbejde, da han var syv år gammel. Ulla er 28 år. Hun opgav en forretningskarriere for at blive sygeplejerske og arbejde på et københavnsk hospital. »Jeg er overbevist om, at de overfyldte hospitaler og nervesanatorier kun er et symptom på den forkerte måde, folk lever på. Problemer som bitterhed, frygt, had, jalousi og begær fylder deres liv og bliver ikke løst. Hvis fri kærlighed gjorde mennesker lykkelige, ville vor generation være den lykkeligste, der nogensinde har eksisteret. Men de unge, der kommer ind på hospitalerne, er for det meste trætte af tilværelsen, ofte desperate, men sjældent lykkelige. Jeg er taknemmelig for selv at have fundet et tilfredsstillende svar til disse problemer. Jeg vil give mit liv for at helbrede de ting i samfundet, som frembringer den slags og de ting i mennesker, som er begyndelsen til et degenereret samfund.«

Tove Elisabeth Thyssen, 21 år, og den

ældste af en fremtrædende familie, tog mater sammen som en af de bedste med drømme om at udvide videnskaben. »Vi er glade,« siger hun. »Vi har melse. Vor generation til let for os, og vi tager i — end ikke for os selv. med splittede hjem og mennesker.«

Kvinder, synes Tove ansvar for dette. Skolen blevet berygtede i Europa, hvor de lader sig bruge indflydelsesrige mænd, Afrika, som kommer til uddannet. »Men en kvinde aldrig været at korrum bryde et lands moralske Vi er kaldede til at b mennesker; at skabe ny føde børn, men ved at b om genfødsel til hele v

Personligt har jeg alt være en kamp, og i v være det. Jeg var bit opnåede livets goder på De mennesker, som til mennesker, der var u uretfærdigt og korru bygge et nyt. Det er rig en ny verden — men i den af mænd og kvinder at skyde skylden for d på andre, og som i f løsning, de tror på.

Vi viste skuespillet i inviterede fra by til b embedsmænd, ledende undervisning, landbrug domsforeninger. Borger kratiske aviser skrev b og dets virkning på snakket med al slags ung originaler, de kæmpende per af yderliggående stu tider kom for at lave opt men som ofte fandt n ventet og blev for at t ud på natten. Overalt h sker, som genkendte si scenen, og som selv er b det, der er ret.

Det har ikke altid væ ikke, at nogen kunne f dende eller mere tilfred

I de sidste måneder personligt truffet en række mer i de nordiske lande. hvad vi foretog os og dokument, som vi samm som indeholdt vore ov

Når jeg ser tilbage på cykelture og på alt det er jeg sikker på én ting vil opleve, hvad det v verden befriet for sult svigter, vil verden op duktive og skabende t historie.

er. Han er fra Norge og som Heikki om frihed. Ikke at gøre det, jeg har »Den finder man ved at tigt. Under besættelsen i n far og hele min familie lsen. Den kærlighed, de jorde at de måtte gøre e brød sig om, og akcep- og farer som en ganske t.

ødte Frank Buchman i dstefar og far traf ham il Norge i 1934 indbudt , Folkeforbundets præsioverbevist om, at lande for den rette idé, kunne ner, hvordan man skal

ligvis aldrig gøre, hvis esker blot lever for os er opvokset i en tid med Så meget bliver os givet blevet vor afgud — fri enkning, fri kærlighed. tilfældigt. Fri kærlighed opmuntret af kultur- ger for at gøre os bløde de for hvad som helst. de udnyttelse af sex på klame har tjent samme ver vi mindre og mindre tandpunkt for det, vi i rigtigt.

en regel at bryde alle jeg var uenige om alting. Alt, hvad jeg var ude et sjovt, fart over feltet Jeg elsker at stå på ski, iger og gå langture i ge, jeg er sammen med og mere sjov, end jeg Jeg havde aldrig drømt ave en konstruktiv del e verden, og det er en l, at far og jeg i dag nd på den.«

ner fra Odense, H. C. endes far er mekaniker jde, da han var syv år r. Hun opgav en forret- blive sygeplejerske og navnsk hospital. »Jeg er e overfyldte hospitaler kun er et symptom på olk lever på. Problemer , had, jalousi og begær liver ikke løst. Hvis fri nnesker lykkelige, ville e den lykkeligste, der teret. Men de unge, der talerne, er for det meste a, ofte desperate, men Jeg er taknemmelig for et tilfredsstillende svar Jeg vil give mit liv ting i samfundet, som og de ting i mennesker, til et degenereret sam-

hyssen, 21 år, og den

ældste af en fremtrædende dansk kirurfs fem børn, tog matematisk studenterek-samen som en af de bedste i sit gymnasium med drømme om at udmærke sig inden for videnskaben. »Vi er blødsødne og lige-glade,« siger hun. »Vi har mistet vor bestem-melse. Vor generation tror, at livet skal gøres let for os, og vi tager ikke ansvar for noget — end ikke for os selv. Derfor er vi et land med splittede hjem og selviske, utilfredse mennesker.«

Kvinder, synes Tove, har en stor del af ansvaret for dette. Skandinaviens piger er blevet berygtede i Europas universitetsbyer, hvor de lader sig bruge til at forføre unge indflydelsesrige mænd, ofte fra Asien og Afrika, som kommer til Vesten for at blive uddannet. »Men en kvindes bestemmelse har aldrig været at korrumpere mænd og ned-bryde et lands moralske styrke,« siger hun. Vi er kaldede til at bringe liv og tro til mennesker; at skabe nyt liv, ikke blot ved at føde børn, men ved at bringe hemmeligheden om genfødsel til hele verden.«

Personligt har jeg altid vidst, at livet må være en kamp, og i vor familie måtte det være det. Jeg var bitter på de folk, som opnåede livets goder på en alt for let måde. De mennesker, som tiltalte mig mest, var mennesker, der var ude efter at rive et uretfærdigt og korrupt samfund ned og bygge et nyt. Det er rigtigt, at vi skal bygge en ny verden — men vi må begynde at bygge den af mænd og kvinder, som holder op med at skyde skylden for det, der er galt, over på andre, og som i fuldt mål lever den løsning, de tror på.

Vi viste skuespillet i Jylland, hvor vi blev inviterede fra by til by af borgmestre og embedsmænd, ledende mænd inden for undervisning, landbrug, industri og ungdomsforeninger. Borgerlige og socialdemo-kratiske aviser skrev begejstret om stykket og dets virkning på publikum. Vi har snakket med al slags ungdom — de langhårede originaler, de kæpende socialister og grup-per af yderliggående studenter, som somme-tider kom for at lave optøjer og demonstrere, men som ofte fandt noget de ikke havde ventet og blev for at tale med os til langt ud på natten. Overalt har der været menne-sker, som genkendte sig selv i rollerne på scenen, og som selv er begyndt at kæmpe for det, der er ret.

Det har ikke altid været let. Men jeg tror ikke, at nogen kunne finde en mere spæn-dende eller mere tilfredsstillende opgave.

I de sidste måneder har forskellige af os personligt truffet en række regeringsmedlem-mer i de nordiske lande. Vi fortalte dem om, hvad vi foretog os og overrakte dem et dokument, som vi sammen havde skrevet og som indeholdt vore overbevisninger.

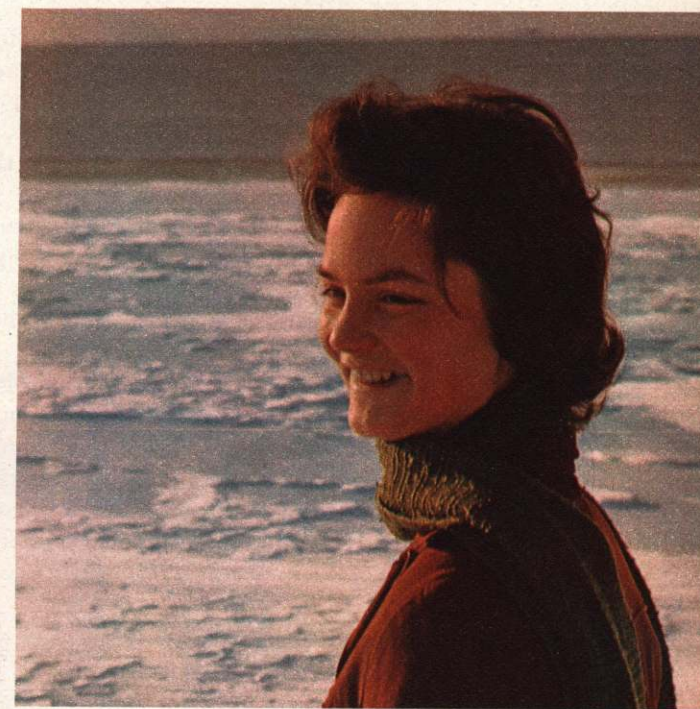
Når jeg ser tilbage på mine sveddryppende cykelture og på alt det, der er sket siden, er jeg sikker på én ting — at min generation vil opleve, hvad det vil sige at leve i en verden befriet for sult og krig. Om vi ikke svigter, vil verden opleve den mest pro-duktive og skabende tidsalder i sin lange historie.

SLUT

TOVE ELISABETH THYSEN har en af hovedrollerne i *Vinden Vender*. Hendes far arbejdede efter krigen sammen med grev Bernadotte på at redde politiske flygtninge i Tyskland. Han blev selv arresteret af Gestapo. »Danmark kunne rejse de mænd, der uselvsk kunne gå løs på de største problemer i verden,« siger hun.



ULLA KRUSE er operationssygeplejerske. »Jeg ønsker at helbrede den snigende kræft i vort folk,« siger hun. Hendes bedstefar, der er 95, var kusk i sine unge dage.



STEDET MED DE MØRKE TRÆER *Fortsat fra side 15*

ånd på Narosurra-farmen, tog han dertil for at yde sin andel.

Ikke længe efter talte han en dag med Michael Low om landets fremtid og spurgte ham da: »Hvor meget jord mener du, at du bør have i Afrika?»

Et enkelt spørgsmål — men et, som fik Low til at tænke som aldrig før.

Han sagde senere: »Da så jeg, at jeg måtte begynde helt forfra og gennemtænke, hvad det egentlig vil sige at drive landbrug for at dække vort eget og vore ansattes behov. Jeg måtte også regne ud, hvordan hver tomme jord bedst kunne udnyttes for at tjene en ny nation i udvikling. Det betød, at vi måtte gøre dyrkningen mere intensiv og stille den jord til rådighed for andre, som vi ikke selv kunne udnytte fuldtud. Skønt vi havde antaget ekstra folk, som havde lidt nød på grund af undtagelsestilstanden, var mange tdr. land faktisk uudnyttet. Jeg indså, at det var vor opgave at finde ud af, hvordan vi bedst kunne gøre dem produktive.«

Narosurras forvalter, Kongogo Arap Kitai, har arbejdet på farmen i 30 år. Han tilhører Tugen-stammen, som i generationer har dyrket deres afgrøder på skråningerne, der hæver sig op af dalbunden. Deres kvæg har græsset på Rift Valley's tjernebevoksede sletter.

Lows tilbragte mange lange aftener efter malkningen med at drøfte deres planer med Arap Kitai. I marts 1962 tog de det afgørende skridt. De delte Narosurras knap 1000 tønder land i to dele. Den ene del udstykkede de i mindre, økonomisk rentable brug på 25-50 tønder land. Disse blev stillet til rådighed for tugenere uden jord, som har arbejdet på farmen i mange år.

Resten af farmen fortsætter de med selv at drive. Den vil give arbejde til de mænd, som endnu ikke er rede til at blive selvstændige landmænd, og de vil hjælpe de nye farmere med redskaber og afsætning af høsten.

Ni familier fik chancen til at drive de nye farme. Man enedes om, at det første år skulle være et prøveår, hvor ingen skulle betale for jorden. Efter det år skulle alle, der havde vist sig i stand til at fortsætte, have mulighed for at optage et lån, så de selv kunne købe jorden.

Kort tid efter nyordningen syntes tre af mændene, at ansvaret var for stort for dem, og de bad om at komme tilbage til deres tidligere arbejde. Men de andre opmuntrede dem til at fortsætte, og ved slutningen af prøvetiden var der kun én, det ikke var lykkedes for.

Indtil de er helt etablerede, arbejder de fortsat på Lows farm nogle timer om dagen med malkning morgen og aften. Det gør det muligt for dem at arbejde på deres egen jord og samtidig tjene nok til familiens underhold. De forøger deres indtægt ved at sælge brændsel fra den kratkov, der ryddes. De håber at kunne købe kvæg, sædekorn, bygge- og indhegningsmaterialer og andre nødvendige ting for de penge, de får ud af deres jord.

På otte måneder blev mange tønder land skov ryddet. Nogle af mændene havde allerede høstet solsikker, som de solgte til Lows til kreaturfoder. Jord, som få måneder før stort set havde været uproduktiv, havde ydet 150 sække majs — det dobbelte af den oprindelige farms udbytte.

Arap Kitai, hvis 30 års erfaring på farmen havde givet ham megen praktisk viden, havde desuden plantet 280 kaffebuske, som trivedes udmærket mellem majsrækkerne. Han og flere andre havde mænd udefra til at hjælpe med at rydde krat og høste de nye afgrøder. På den måde steg antallet af beskæftigede på Narosurra med 30 %.

Tugenerne er ikke af mange ord. De dømmer efter resultater og hvad de selv kan se. Spørger man dem, om de ventter, at projektet vil lykkes, peger Arap Kitai og hans venner simpelthen på majsene og solsikkerne, de allerede har høstet, og på kaffebuskene, som om tre år vil give en god høst.

Folk spørger Arap Kitai: »Hvordan kan du vide, om Low er oprigtig? Hvad er hans virkelige motiver?» Arap Kitai svarer: »Vi kender manden. Vi har set ham blive anderledes. Vi er blevet venner — naboer. Hvad han gør er ærligt — over for os og over for Gud. Hvad mere kan vi ønske?»

De har planer for fremtiden: Nye veje til deres gårde, en skole til deres børn — på en høj med udsigt til dalen — eget kvæg af fin afstamning, et andelsmejeri og måske en dag deres egne maskiner. De er mænd med ny arbejdslyst, målbevidsthed og tro på fremtiden. De er rygraden i et land, der er ved at blive til.

De, som står for jordfordelingen i Kenya, ser mange fordele ved dette dristige projekt:

1. De nye farmere kunne med det samme begynde dyrkningen af jorden uden nogen udbetaling det første år, så de kunne komme i gang uden lån. Den løn, de fortsat tjener i denne periode, giver dem det nødvendige økonomiske grundlag det første år.
2. Den oprindelige ejer, i dette tilfælde Michael Low, er en, man allerede kender og har tillid til. Han er til tjeneste med råd og dåd, når man ønsker det. Han kan også hjælpe med salg og med valg af kvæg og afgrøder. Hans maskiner og andet materiel kan lejes uden en øjeblikkelig kapitalinvestering fra de nye farmeres og regeringens side.
3. Enhver større jordfordelingsplan indebærer anselige udgifter for regeringen, herunder et skønsmæssigt tilskud på £70-100 pr. familie, udviklingslån og tilvejebringelse af tekniske og andre hjælpemidler. I tilfældet Narosurra bliver landet sparet for disse udgifter, og pengene kan bruges til udvikling af landbrugsprojekter andetsteds.
4. En mangedobling af en sådan udvikling over hele landet ville forøge landets produktion — selv i det første kritiske år. Arbejdsløsheden ville gå ned, idet bønderne selv bliver arbejdsgivere.
5. Den oprindelige farmer bliver ved salget af sin over-skudsjord i stand til at tilbagebetale lån (som mange europæiske landmænd har optaget) og investere i udviklingen af sit mindre landbrug. Således vedbliver han at spille en livsvigtig rolle i landets økonomiske vækst.

Bladet *East African Standard* bragte d. 19. januar en »Tillids-erklæring til Kenya« underskrevet af Michael Low og to andre velkendte kolonister. Heri skrev de: »Kenya kan blive et eksempel for Afrika, når dets folk er mere optaget af at øve indflydelse på de strømninger, der former fremtiden, end af deres egne forhold. Mennesker af alle racer har lidt meget på grund af de senere års begivenheder i Kenya. Det er måske ikke muligt at glemme fortidens sår, og én ting er vis — bitterhed og hævn vil aldrig læge dem. Men alle kan tilgive og blive tilgivet. Dette synes den væsentlige forudsætning for en fredelig overgangsperiode.

Vi kan ikke gøre os håb om at skabe en ny nation uden en drastisk forandring i os alle. Ikke en forandring, fordi det er politisk og økonomisk fordelagtigt, eller fordi nogle af os gerne vil blive i Kenya, men for at Kenya kan blive en nation, som Øst og Vest vil vende sig til og sige: »Her findes håbet for verden.«

FOTOGRAFERET AF
DAVID CHANNER

62.400 ser Sunderland spille
mod Newcastle i sæsonens sto-
re fodboldkamp ved Tyneside



ommer efter resul-
dem, om de venter,
i og hans venner
 allerede har høstet,
e en god høst.
du vide, om Low
iver?« Arap Kitai
n blive anderledes.
n gør er ærligt —
an vi ønske?«
e til deres gårde,
gt til dalen — eget
og måske en dag
d ny arbejdslyst,
rygraden i et land,

Kenya, ser mange

ne begynde dyrk-
det første år, så
n løn, de fortsat
ødvendige økono-

Michael Low, er
Han er til tjeneste
. Han kan også
g afgrøder. Hans
en en øjeblikkelig
s og regeringens

debærer anselige
nsmæssigt tilskud
g tilvejebringelse
fældet Narosurra
og pengene kan
r andetsteds.

ikling over hele
selv i det første
d, idet bønderne

lget af sin over-
lån (som mange
vestere i udvik-
vedbliver han at
iske vækst.

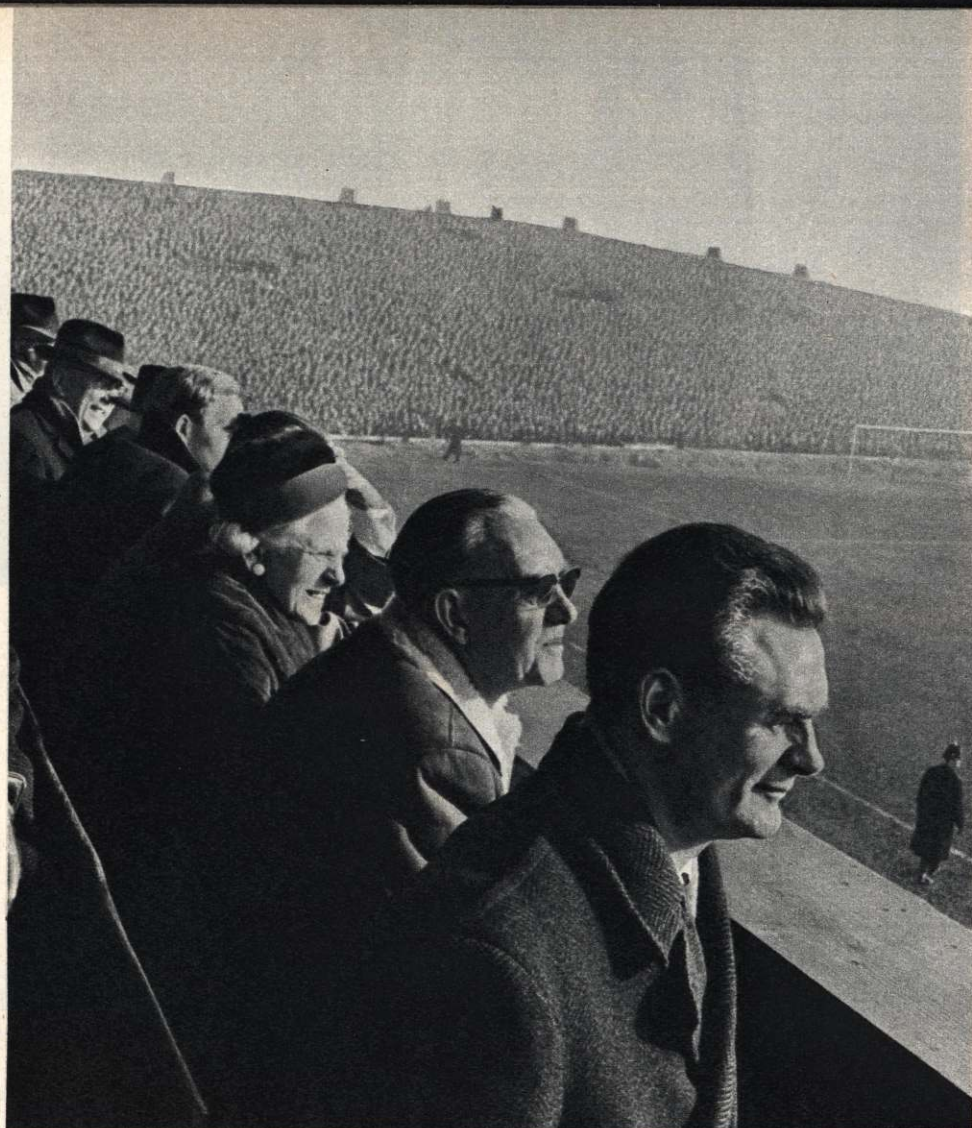
anuar en »Tillids-
ichael Low og to
de: »Kenya kan
x er mere optaget
er former fremti-
af alle racer har
renheder i Kenya.
tidens sår, og én
g læge dem. Men
es den væsentlige
riode.

n ny nation uden
forandring, fordi
eller fordi nogle
Kenya kan blive en
sige: »Her findes



Fodbold- sportens JERNMAND

Henved en million mennesker betaler hver
lørdag for at se Storbritanniens førende
fodboldspillere i aktion. Millioner af kroner
betales ved spillernes klub-skifte. De
mænd, der leder Storbritanniens store
professionelle fodboldklubber, må være
skrappe forretningsmænd såvel som eks-
perter i spillet. Alan Brown kendes som
britisk fodbolds »jernmand«. Han var
anfører for Burnley-holdet i Cup-Finalen
1947 og er nu manager for Sunderland.



Brown og formanden for Sunderland-klubben overværer en kamp på hjemmebane



Det er ikke blændende spil, men nært samarbejde



mellem spillerne, der vinder

Fodboldsportens JERNMAND

Brown hilser på jarlen af Athlone (t.v.) og hertugen af Gloucester ved Cup-Finalen 1947



FOR ET ÅR siden bragte den britiske *Daily Herald* en stor artikel om »Stærke Alan Brown, Sunderland Fodboldklubs manager«. Den berettede, at Alan Brown, kendt for sin »uvilje mod at udtale sig til pressen« og af pressefolk betegnet som »jernmand«, havde indbudt journalister til sit hjem for at fortælle dem om sin nye livsindstilling. Dette skete, efter at Brown havde set et af Moralsk Oprustnings skuespil.

Samtidig bragte en avis i hans by en artikel med overskriften: »Alan Browns nye tro«. Man spurgte heri: »Er det muligt at bringe en tro, en overbevisning, et sæt leveregler af højeste standard — kald det, hvad De vil — ind i professionel fodbolds konkurrenceprægede verden? Er det muligt at holde fast ved principper, der er absolutte, i en sport, som er virkelig stor-forretning, og alligevel få den succes, som alle klubber stræber efter? Det er der i hvert fald én mand, der tror. Det er Sunderlands manager, Alan Brown.«

Journalisten tilføjede, at han troede på, at Alan Brown »var ved at tilføre fodboldverdenen noget nyt, noget, der kun kan være til gavn. Gid det må lykkes ham.«

Ni måneder senere skrev *Daily Express* om Brown: »Hvis Alan Brown ikke fortjener en plads blandt dem, der skabte de største fodboldtriumfer i 1962, ved jeg ikke, hvem der gør det.«

Brown, der her ses både som spiller, træner og manager, giver sin overbevisning om nød-

vendigheden af karakter hold som i et folk.

Alan Brown siger:

»Karakter er det, jeg søger spillere, og jeg end selve spilledygtig mine spilleres samspil loyalt, for kun ved gvinde. Ja, det er kun vort land kan blive spillere kan på den måde

Jeg tror, vort folk er samlet indsats. Men det — i fodboldverdenen

Hvad der bor i en — kommer frem under kan ikke skjule det. Det frygt, hans styrke, hans selvished — kort sagt

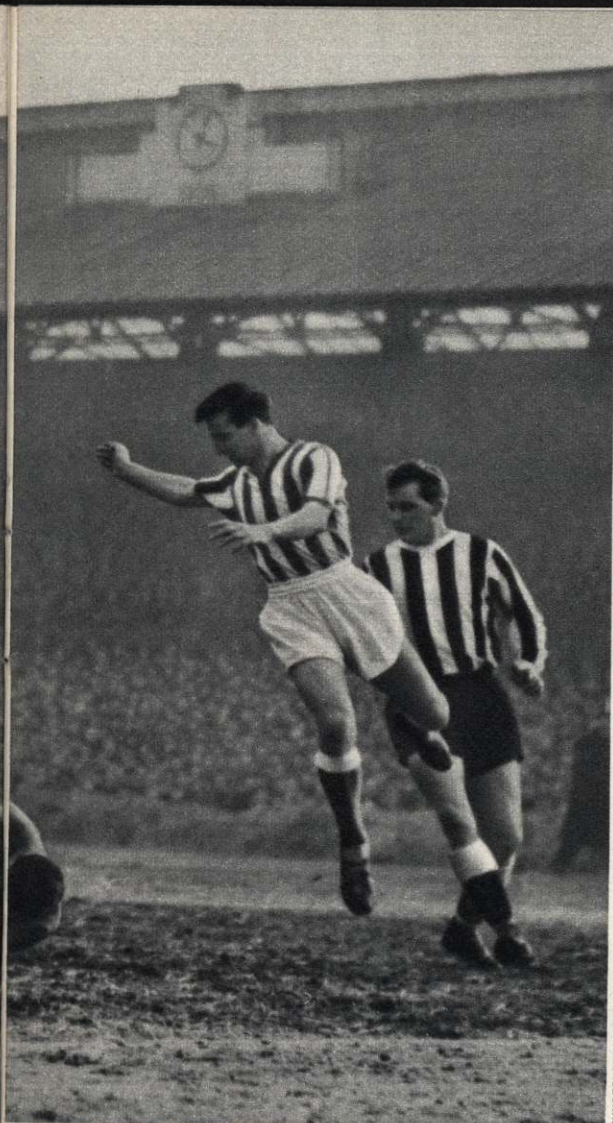
Holdet viser, hvordan hvad den står for. Jeg skal stå for det, det uselvsk og ærligt. Jeg

I vort spil må vi vinde er det, vi sigter mod. I vinde vore vanskeligheder uden bitterhed, uden på lige vej, som endnu engang respekt.

Det kan gøres, og ved Storbritannien vise ved leve fredeligt sammen.



spil, men nært samarbejde



mellem spillerne, der vinder kampene, siger Brown

SUNDERLAND ECHO



Efter opvarmingsøvelser ude er Brown og hans hold på vej til boldøvelser i gymnastiksalen



te den britiske *Daily*
»Stærke Alan Brown,
ubs manager«. Den be-
n, kendt for sin »uvilje
ressen« og af pressefolk
d«, havde indbudt jour-
at fortælle dem om sin
e skete, efter at Brown
Oprustnings skuespil.
vis i hans by en artikel
an Browns nye tro.
det muligt at bringe en
et sæt leveregler af
ld det, hvad De vil —
olds konkurrencepræ-
uligt at holde fast ved
lutte, i en sport, som
ning, og alligevel få
lubber stræber efter?
én mand, der tror. Det
r, Alan Brown.«
at han troede på, at
t tilføre fodboldverde-
der kun kan være til
s ham.«
rev *Daily Express* om
own ikke fortjener en
er skabte de største
ved jeg ikke, hvem

vendigheden af karakter såvel i et fodbold-
hold som i et folk.

Alan Brown siger:

»Karakter er det, jeg først ser efter, når jeg
søger spillere, og jeg anser det for vigtigere
end selve spilledygtigheden. Jeg ønsker, at
mine spilleres samspil skal være uselvsk og
loyalt, for kun ved godt holdarbejde kan vi
vinde. Ja, det er kun ved godt holdarbejde, at
vort land kan blive stort igen. Vi fodbold-
spillere kan på den måde vise vej.

Jeg tror, vort folk er ved at vågne op til en
samlet indsats. Men det vil kræve forandring
— i fodboldverdenen og i nationen.

Hvad der bor i en mand — hans karakter
— kommer frem under en fodboldkamp. Han
kan ikke skjule det. Det hele afsløres — hans
frygt, hans styrke, hans kammeratskab, hans
selvskhed — kort sagt alt.

Holdet viser, hvordan hele klubben er, og
hvad den står for. Jeg ønsker, at Sunderland
skal stå for det, der er rent og redeligt,
uselvsk og ærligt. Jeg tror, vi er på vej.

I vort spil må vi vinde på ærlig vis, og det
er det, vi sigter mod. Som nation vil vi over-
vinde vore vanskeligheder på samme måde—
uden bitterhed, uden partikævl, ad den rene,
lige vej, som endnu engang kan vinde verdens
respekt.

Det kan gøres, og ved at gå den lige vej kan
Storbritannien vise verden, hvordan man kan
leve fredeligt sammen.«



gennem havemuren

EN NY KOMEDIE AF PETER HOWARD

Til højre
Bryan Coleman
og Phyllis Konstam
som Mr. og
Mrs. Allways

Til venstre
Oliver Johnston
som onkel Easy,
Mrs. Allways bror,
og Vic Wise som
medlem af
nabofamilien Stone





Til højre
Bryan Coleman
og Phyllis Konstam
som Mr. og
Mrs. Allways

Til venstre
Oliver Johnston
som onkel Easy,
Mrs. Allways bror,
og Vic Wise som
medlem af
nabofamilien Stone



»Men hvad om der ikke var bare to parter?« spørger en af personerne, dr. Gold, der på en eller anden måde har fundet ud af, hvordan han kan få en revne i muren og slippe igennem den. »Hvad om verden var en trekant med Gud ved øverste spids? I det tilfælde, siges der, ville vi få følelsen af, at vi selv og de var på lige fod og ikke havde meget at frygte af hinanden, eftersom alt, hvad begge parter besad, ikke var erhvervet på den anden parts bekostning, men var en gave givet af Gud.«

Herunder. David Cole som unge Allways og Angela Halley som Fernanda Stone. T.v. Gold ser Allways' opgør med Fernandas far.



GENNEM HAVEMUREN, Peter Howards nye skuespil, beskrives af London *Times* som »et moderne moralspill«. »Gud viser sig ikke i det,« hedder det, »men Guds eksistens hævdes hen mod slutningen af en af personerne og accepteres af de andre som noget, der for første gang bringer orden i deres verdensbillede.«

Times fortsætter: »Titlens havemur er den, der deler vor tids verden i to. Folkene på den ene side råber »kommunister« efter dem på den anden, og disse svarer igen med »fascister« og »imperialister«. Men ingen af dem har førstehåndskendskab til den anden part. Begge er bange og mistroiske. Begge hader naboen, man ikke kan se, for hvis hadet var borte, ville livet blive indholdsløst og trist.

Dette billedhefte
når til jordens ender
på engelsk, tysk, fransk, italiensk,
svensk, dansk, hollandsk og portugisisk.

Fra Rio til Rangoon,
i Sveriges miner og på Nigerias markedspladser,
i alle kontinenters hovedstæder
vender flere og flere sig til
NY VERDEN I BILLEDER

fordi det giver dem
netop, hvad titlen lover —
nyheder om en ny verdens tilblivelse.

NY VERDEN I BILLEDER har mange planer for fremtiden:
fra dets enestående informationskilder
vil det bringe Dem beretninger i billeder og øjenvidne-rapporter,
der vil hjælpe Dem at forstå vor tid.

Hvilke kræfter og ideer er det,
som afgør, hvilken vej nationerne vil gå?
I Afrika? I Asien? I Latinamerika?
Hvem er de mænd, man kan have tillid til,
fordi de bygger deres liv på sund moral
og tro på Gud?

Hvem anslår tonen i verdens universiteter?
Hvor skal vi vende os hen for at finde nye, skabende ideer
for film og teater?

Disse og andre emner vil vi udforske i fremtidige numre
i lyset af den bestående konflikt mellem ideologier.

De kender mange mennesker
for hvem sådanne nyheder kan betyde nyt håb,
nyt mod og et væld af nye idéer.
Skulle de ikke modtage dem
regelmæssigt?

Se på side 2, spalte 1, hvad
DE
kan gøre.

